

திருமூர்த்தி

10

- எது களிக்கத்?
- எதற்காக எழுதுகிறேன்?
- சிறுக்கதைப்போட்டு.

விழியு

ஆசை, பொருமை
ஆணவம்
ஆதிய யாவும்
ஓர்நாள் முற்றும்....

முற்றிய நாளில்
மோதல் முகிழ்க்கும்!

மோதலின் போது
பேரினவாதம்
வீறு கொண்டார்க்கும்....
இனமும், இனமும்
முட்டிப் பார்க்கும்!

இன்னல் வருகையில்
தன்னிலீ உணர்தலும்
இனிமேல் ஒருவழி
சமைத்திட எண்ணலும்
வந்து போகும்;
வாலீச் சுருட்டும்!

ஆத்திரம் வருகையில்
நேத்திரம் ஏரிதலும்
மெய்ம்மயிர் சிவிர்த்தலும்
போலொரு சிவிர்ப்பு....
சிவிர்ப்பேயன்றி
செயற்பாடல்ள!

அடி சறுக்க
ஆயுதம் வெண்டாம்....
வாழைத் தோலும்
வழுக்கி வீழ்த்தும்!
அறுகம் புல்லும்
ஒருஞ்சற தடக்கும்;
சிறுள்ள தானும்
பெஞ்வளி கொடுக்கும்!

ஆணவம் என்றும்
வாழ்ந்ததுமில்லை;
சாத்வீகம் குன்றிச்
கருள்வதுமில்லை!

ஆன்ம நேயம்
நெஞ்சிலிடித்தால்
அனைத்தும் தவறென
ஓர்களம் விழிக்கும்!

விழிக்கும் நிலைய
நோக்கியவாறே
விடதலீ நோக்கி
நெஞ்சங்கள் விம்மும்!

— வி. கே. எம்.

சமீபத்திய வன்செயல்களின் நிமிர்த்தம் உயிரிழப்புகளையும், உடமைகளையும், வீடு வாசல்களையும் இழந்து அல்லவுறும் மக்களுக்கு 'தாரகை' தனது ஆழந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. இப்படியான ஒரு நெருக்கடியான நிலைமை எந்த நாட்டுக்கும், எந்த இனத்துக்கும் ஏற்படக்கூடாதென்பதே எமது வேண்வா.

அயராத் உழைப்பினால் சிறுகச்சிறுகச் சேர்த்து வியர்வையாலும், கண்ணீர்த் துளி களாலும் கட்டியெழுப்பிய கோட்டைகளையெல்லாம், அத்திவாரமும் தப்பாமல் ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் நாசப்படுத்தியபின் புளியேப்பம் வீடும் விஷமிகளைப் பூண்டோடு களையாத வரை இந்தப் பேரிழப்புகளெல்லாம் தொடர்க்கைத்தயாகத்தானிருக்கும்.

இந்த நாட்டில் ஒற்றுமையும் சமாதானமும் நிலவ வேண்டுமானால், ஆகக் குறைந்த பட்சம் ஓவ்வொரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகளையாவது பாதுகாக்கும் முயற்சியில் அரசு அதிக அக்கறை செலுத்தவேண்டும்.

'நான்' என்ற மமதையின்றி, எதையுமே நிதானமாக - ஆறுதலாக சிந்தித்து எட்படித் தீர்வுகாணலாம் என்று, மனிதாபிமான அடிப்படையில் அனுகுவதன் மூலமே நல் ஹறவை வலுப்படுத்த முடியும்.

இந்தியத் தலைவி திருமதி இந்திராகாந்தி அவர்கள், இன ஒற்றுமைக்கான சமாதான வழிகளில் அதிக சிரத்தை எடுத்துக்கொள்வது வரவேற்கத் தக்கதே. அவின் சிறப்புத் தூஶ வரான திரு. ஜி. பார்த்தசாரதி மேற்கொள்ளும் அரும்பெரும் முயற்சிகள் வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறோம். அதே வேலோயில் இன்னொரு முக்கியமான காரியத்தையும் வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

மத குருமாரையே மக்கள் மதிக்கிறார்கள். மதத் தலைவர்களையே அரசும் மதிக்கிறது. எந்த நாட்டினதும் உண்மையான நிலை இதுவே. இப்படியிருக்கையில், மதத் தலைவர்களே இனபேதத்தையும் காழ்ப்பணர்ச்சியையும் தூண்டிவிடுவது அருவருக்கத்தக்கதாகும். சமூகத்தை நன்னெறிப்படுத்தி, மக்களின் சமாதான நல்லுறவு வழிகளுக்கு களமமைத்துக்கொடுக்க வேண்டியது எந்த ஒரு மதத்தினதும் குருமாருடைய தலையாய கடமையாகும். பொறுமையும், சாந்தமும், தன்னடக்கமும் கொண்டு, எந்த மதத்தினரோடும் அன்பாகப் பழக்கவேண்டிய தமது பொறுப்புணர்வை இவர்கள் மீறும்போது, மக்களிடம் எவ்வாறு சமாதானத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்?

உயர்மட்டப் பேச்சு வார்த்தைகள் அங்கீரிக்கப்பட்டு வெற்றியளித்து இணக்கம்காண முடியுமெனினும், இதுவும் ஒரு தற்காலிக சமாதானமாகவே இருக்கமுடியும்.

அடிமட்டத்தில், சுலபமாக கொலை-கொள்ளை - களவுகளோடு வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட சமூக விரோதிகளைக் களையெடுக்காத வரையில் இன ஒற்றுமை ஏற்படுவது சுலபமானதொன்றல்ல. தனக்கு வேண்டியவன், தன்னான், தனது இனத்தவன், தனது சுற்றத்தவன் என்று காட்டுமிராண்டிகளையெல்லாம் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, ஒன்றுமறியாத மாற்றுணைப் பிடித்து வதைப்பதால் எந்தச் சமாதானமும் வந்துவிடாது.

புத்த பகவானின் தர்மசிலக் கொள்கைகளை அனுசரித்து நடக்கவேண்டுமெனப் போதித்தும், பிரச்சாரம் செய்தும் பெருமைப்படுபவர்கள், இந்த அடிப்படை உண்மைகளை உணர்ந்து தமது சமூகத்தை நெறிப்படுத்துவார்களெனில், சமாதான மேம்பாட்டுடன் சமூகம் தழைக்க வழி பிறக்கும்.

இது என்றைக்குச் சாத்தியமாகுமோ, அன்றைக்குத்தான் அனைத்து மக்களுக்கும் விடிவு பிறக்கும்!

உங்களுடன் தொர்சம்.....

நாட்டின் அமைதியற்ற குழந்தைகளால் ஏற்பட்ட இடர்ப்பாடுகளினாலும், தமிழ் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அந்திகளின் நிமிர்த்தமாகத் தோன்றிய குனிய இடைவெளிகளாலும், சீரான தபால் விளியோகம் மேற்கொள்ளப்படுகின்றவரை வெளியிடமுடியாமற்போன நிர்ப்பந் தங்களை நமது வாசக அன்பர்கள் ஜீரணித்துக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன், ஒரு நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் 'தாரகை' மீண்டும் உங்கள் கரங்களை அண்மிக்கிறது.

இந்தப் பாரிய இடைவெளியில் முகவரி மாறியிருக்கும் சந்தாதாரர்கள், புதிய முகவரி களை அறிவிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறீர்கள்:

இந்த இதழுடன் 'தாரகை' தன் பயணத்தை ஒழுங்காக - ஒரு சீராக - செவ்வனே தொடர்வதற்கான பஸ்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளுள்ளோம் என்பதை வாசக அன்பர்களுக்கும், இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எமக்கு ஒத்தாசை தந்தும், நல்லாதரவு காட்டியும், இன்முகத் துடன் ஊக்கப்படுத்திய நண்பர்களை அன்புடன் நினைவுகர்வதுடன். புதிய சந்தாதாரர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்குமாறும் அழைப்பு விடுக்கிண்ணரோம்:

இந்த இதழுடன் பலரது சந்தாக்கள் நிறைவு பெறுவதால், அவர்கள் தமது சந்தாக்களைப் புதுப்பித்து, தொடர்ந்து ஒத்துழைப்பு நல்குவார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

'தாரகை'யின் பழைய பிரதிகளுக்கான பாக்கியை அனுப்புமாறு கோரி, தனித்தனி கடிதங்கள் எழுதியும் அக்கறை காட்டாமல், இன்னமும் அனுப்பாதறுக்கும் நண்பர்கள், இந்த வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்தாவது அனுப்பி வைப்பார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

— ஆசிரியர்.

மாணவர் கவனிக்க !

மாணவர்க்கான பொது அறிவை விருத்தி செய்யும் வகையில்
'தாரகை'யின் ஒவ்வொர் இதழிலும் ஒவ்வொரு கட்டுரை
பிரசரமாகும்.

அதன் முதற்கட்டமாக
அடுத்த இதழில் வெளிவருகிறது . . . .

முன்றும் மண்டல நாடுகளும்
கல்வி பற்றிய கண்ணேட்டமும்

உங்கள் பிரதிகளை முன்கூட்டியே நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்.

சில குறிப்புகள்

மத சார்பான இலக்கிய சஞ்சிகைகளில், இல்லாமிய சஞ்சிகைகளே இலங்கையில் பெருமளவில் வெளிவருகின்றன. மிழக்குப் பிரதே சத்திலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான வை இல்லாமிய சஞ்சிகைகளே! இதனையடுத்து கிழக்கிலங்கையில் கிறீஸ்தவ இலக்கியமாத இதழாக ஒழுங்காக வெளிவருவது 'சமைதாங்கி': இது தனது ஆருவது இதழை அண்மையில் பிரசவித்துள்ளது. இதற்கிடையே 'இந்துமதி' என்றோர் இந்துமத மாத இதழ் பாண்டிருப்பி விருந்து தோன்றியது. விமரிசையான முதலாவது இதழின் வெளியீட்டு விழாவுடனேயே அதுவும் கதவை இழுத்து மூடிவிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்துள்ளது. இந்து கலாச்சாரமன்படத்தின் கதைதானு இந்துமத இதழுகும்...? ஹோ! இந்து கலாச்சார அபிவிருத்தி அமைச்சரையே ஈன்ற நாட்டுக்கு இக்குதியா?

கல்முனை புதுமை கலை இலக்கிய வட்டத்தின் வெளியீடாகிய 'தூது' கவிதையிதழ் கிடைக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ஆர்.எம். நெள்ளாத்தை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவரும் இவ்விதழின் ஆசிரியர் தலையங்கம் குறிப்பிடக்கூடியது. இலக்கியச் செய்திகள் துணுக்குகளோடு இளங்கவிஞர்களுக்கு வாய்ப்பளித்திருக்கும் தாது, இன்னும் சில பக்கங்களை அது கரித்துத் தொடர்ந்து வெளிவந்தால் ஆர்வலர் பயனடையலாமல்லவா?

இனைய தலைமுறையில் வளரும் பெண்டமுத்தாளர் செல்வி மங்கை கங்காதரம், பதுளை கமநல சேவைகள் தினைக்களத்தில் பணியாற்றும் செல்வன் கிருஷ்ண மூர்த்தியுடன் இல்லற வாழ்வில் இனைந்தார். இல்லறத்தில் நுழைந்தாலும், இலக்கியவானில் மழை மேகங்கூட்டி வர்விக்க 'தாரகை' வாழ்த்துகிறது.

கவிஞர் - ஓவியர் - வாடெனுவி, தொலைக்காட்சிக் கலைஞரும், 'வகவம்' செயலாளரும், 'பூபாளம்' துணையாசிரியருமான பன்மொழி யாளர் இரஷாத் கமால்தீன் (கவிஞர்கள்), தொப்த்துல் கரீமாவுடன் சமீபத்தில் இல்லற வாழ்வில் இனைந்தார். இலக்கியப் பொற்கையில் தொடர்ந்து கவிஞர்களின் கவிதை ராகங்கள் பூபாளமிசைக்க 'தாரகை' வாழ்த்துகிறது.

கல்முனைக் கவியரங்குகளில் ராகமிசைத்த இளங்குயில் 'ஏ. வி. எம். ஷபிக்'கின் மறைவு அவரது நண்பர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை 'கல்முனை புதுமை கலை இலக்கிய வட்டம்' விடுத்த அனுதாபச் செய்திமுலம் அறியப்பெற்றோம். அன்னௌன் இழப்பால் அவதி யுறும் குடும்பத்தினர்க்கு 'தாரகை'யும் தன் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

காலத்தின் தேவை களைப் பொறுத்தும், குழலின் தாக்கங்களினாலும், தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகளின் மத்தியில் வெளிக்கொணரமுடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலைகளினால் 'தாரகை' வெளியீடாக வரவிருந்த நூல் களைத் தாமதமாக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தவிர்க்கமுடியாததாகிறது. எனினும் குறித்த வெளியீடுகள் நிச்சயம் வெளிவருமென்பதை வாசகர்க்கு அறியத்தருவதில் 'தாரகை' மகிழ்ச்சியடைகிறது.

'எமது படைப்புகளைத்தான் பார்க்கமுடிய வில்லை. வாசகர் கடிதங்களையாவது சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாதா?' என்று அங்கலாப்க்கும் இள நெஞ்சங்களுக்காகத் 'தாரகை' மிகவும் அனுதாபப்படுகிறது. வாசகர் கடிதங்களையாவது தரமாக எழுதக்கூடாதா என்ற நமது கேள்விக்குப் பதிலெண்ண?

— கணன்.

விரக்தி

என் இறப்பிற்காகவே
என்னை அழமுடியவில்லை...
எதற்காக —
மாற்றுனிறப்பிற்காக
நான் அழவேண்டும்...?

— என். கிருபா.

“தாரகை” சிறுக்கதைகள்

— ஒரு மதிப்பீடு —

கிடைசி மூன்று தாரகைகளில் வெளியான ஜந்து சிறுக்கதைகளையும் ஒன்றுக் கீண்டுமொரு முறை படித்துப்பார்த்தபோது, அவற்றை அவ்வப்பேர்து படிக்கும்போது தோன் றிய கருத்துக்கள் மேலும் உறுதிப்படுவனவாயுள்ளன. பொதுவாக சிறுக்கதை என்ற இலக்கிய வடிவம் ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளின் தேவை களுக்காக எழுதப்படுகின்ற ஒரு வடிவமாகச் சிதைந்துபோய்க்கொண்டிருக்கிற ஆபத்தும், அதனால் புதிதாகத் தோன்றுகின்ற எழுத தாளர்கள் மத்தியிலும் நல்ல சிறுக்கதைகள் எப்படி இருக்கும் என்ற பிரக்ஞங்குயெயின்றி சிறிய கதைகளே ‘சிறுக்கதைகள்’ என்ற அபிப்பிராயம் வளர்ந்துவருவதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. நாவல் எப்படி ஒரு நீண்ட கதையல்லவோ அப்படியே சிறுக்கதையும் சிறிய கதை அல்ல என்ற உண்மைபற்றிய பிரக்ஞங்கு பல எழுத்தாளர்களிடம் இல்லாமல் இருப்பது வேதனைக்குரியதே. பத்திரிகைகள் குடும்பங்களுக்குப் போட்டியே சிறுக்கதையை தயாரிப்பது பெயர்களுக்குப் பிரபல்யம் தேடித்தரக்கூடுமேயொழிய தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியத்தை உண்டுபண்ணிவிடமுடியாது. மேலும் இலக்கிய சிறுஷ்டி என்பது வாழ்வு நிகழ்வுகள் பூரணமாக அநுபவமாக உள்வாங்கப்பட்டு அவை உணர்வழுப்புமாக வெளிப்படுத்தப்படும்போதுதான் உருவாகிறது. இந்த உள்வாங்கலுக்குப் பின்னுள்ள வெளிப்பாட்டில் அது இலக்கிய சிறுஷ்டியாவதும், அது தரமாவதும் எழுத்தாளரின் பரந்த இலக்கியப்பரிச்சயம், அவனது உழைப்பு, வாழ்க்கைபற்றிய அவனது கருத்து நிலை என்பவற்றில் தங்கியுள்ளது. இறுதியாகச் சொன்ன அவனது கருத்து நிலை எப்படி இருப்பினும் தரமான சிறுக்கதை உருவாக மற்றைய இரண்டும் மிகவும் அவசியம். (கவனிக்க : - தரமான சிறுக்கதைதான் நல்ல சிறுக்கதை அல்ல; அதற்கு கருத்து நிலை யும் - அதன் காரணமான வாழ்க்கை நோக்கும் அவசியம்) எழுதிய தனது கதையை அடித்துத் திருத்தி திரும்பத்திரும்ப எழுதி ஒரு நல்ல

படைப்பு உருவாகவேண்டும் என்ற வேணவாவுடனுள் உழைப்பு என்பது நமது பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படுவதில்லை என்பது உண்மையே.

இந்த இடத்தில் நான் இவற்றையெல்லாம் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. இந்த ஐந்து ‘சிறுக்கதை’களையும் எழுதிய தாமரைச்செல்லி, செங்கதீர், மங்கை கெங்காதரம், ரவிப்பிரியா, சிவமலர் செல்லத்துரை ஆகியோர் இளம் எழுத்தாளர்களாக இருப்பதும், அதனால் இவர்கள் வளர நிறையவும் வாய்ப்புகள் உண்டென்பதுவுமே இதற்கான காரணமாகும்.

இனி, கதைகளை ஒவ்வொன்றுக்கப் பார்ப்போம். முதலில் சிவமலர் செல்லத்துரையின் ‘முடிவு’ என்ற சிறுக்கதையை எடுத்துக்கொள்வோம். சிறுக்கதை என்பபடுவது சிறிய கதை என்ற எண்ணத்துடன் எழுதப்பட்டதாகவே இது தோன்றுகிறது. நீண்ட ஒரு கால வரலாற்றினைக் கதையாக வடிக்கின்ற போக்கினை இதில் காணலாம். ஒரு சிறுக்கதைக்குரிய இறுக்கம், இதில் இல்லாமல் சிதைந்துபோனதற்கு இது ஒரு முக்கியமான காரணமாகும். அன்றியும், வெளிரூப பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தவன் என்ற காரணத்தால் திருமணம் செய்யமுடியாது என்று மேகலா மறுப்பது, மேகலா மீதன்றி, ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டவனுண துருவன்மீதே ஒரு வாசகனுக்கு அனுதாபம் கொள்ளவேக்கிறது என்றால் - கதாசிரியரின் நோக்கம் அவருக்கு இங்கே அதை சொல்ல முடியாமல் சிதைந்துவிடுகின்றதென்றால் - உண்டு

1982 ஒக்டோபர் முதல் 1983 மார்ச் வரை ‘தாரகை’யில் வெளியான சிறுக்கதைகள் அனைத்தும் இலைய தலையுறையினருடையவை என்பதால், நம்பிக்கை தரும் ஓர் இலைய தலைமுறை எழுத்தாளரான எஸ். கே. விக்னேசுவரனிடம் கொடுத்தோம். அவர் தேஷ்டதெடுத்த கதையின் ஆசிரியர், தாரகையின் ஒரு வருட சந்தாவை இலைச்சாகப் பெற்றுக் கொள்கிறார்.

— ஆசிரியர்.

மையில் அனுபவமற்ற, கதைக்காக கதை எழுதுகிற தன்மையின் சீரழிவே இது என்று துணிந்து கூறலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால் கதையின் பெரும்பகுதி மேகலாவின் மனதில் ஓடுவதாக வருவதால், முழு விசயங்களும் அவனுக்குத் தெரிந்தபோதும், அவன் அநியாயமாக ஏமர்றறப்படுகிறான் என்று தெரிந்தும், அவன் இந்த முடிவிற்கு வருகிறான் என்றால், அதற்கு என்ன காரணம்? கதாசிரியர் அதுபற்றி கூறுது கதையை முடித்துவிடுகிறார்; பாத்திரம் முழு வளர்ச்சியின்றி கிடைத்துபோகிறது; கதையும் தோல்வியற்றுவிடுகிறது.

அடுத்து தாமரைச்செல்வியின் ‘நிலத் திலும் ஒரு வானம்’. இது ஒரு வாய்ப்பாட்டு (Formula)க் கதைகள் எழுதும் தென்னிந்திய குழுதம் பாணி இதழ்களில் வெளி யாகும் ‘கதை’களுக்குச் சற்றும் சோடைபோகாத விதத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு கதை. கதை முடிவுடன் வாசகனும் திருப்தி அடைந்துவிடுகிறன். கடைசியில் ‘சபம்’ போட்டுவிட்டால் சரி. ஆனால் உண்மையான சிறுகதை, கதை முடிவுடன் நின்றுவிடுவதில்லை. அதற்குப்பின் அல்தான் அது ஆரம்பமாகத் தொடங்கும். வாசகன் மனதில் அது ஒரு அனுபவமாக விழும்போது, அது எழுப்புகிற கேள்வியின் தாக்கமே, அதன் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது; இலக்கியத்தின் பயன்பாடு பற்றிய தோல்விக்கு அங்கேதான் பதில் இருக்கிறது. இது வாழும் சமூகம்பற்றிய அனுபவிப்போ கூர்மையான அவதானிப்போ அன்றி மேலோட்டமரன் பார்வையடனும், தகவல்களுடனும் கருத்து களைச் சொல்லவென எழுதப்பட்ட கதை என்பதால்தான், வெகு கலப்பமாக சூபாக்களின் நல்ல மனங்களால் ஜானக்களின் வாழ்வில் கூபிட்சம் தோன்றலாமெனச் சொல்லமுடிகிறது. இது, ஜானக்களின் பிரச்சினைபற்றியோ, அதிகாரத்தின் ஆதிக்கம்பற்றியோ அக்கறைப் படாது, சமரசம் செய்துவைக்கின்ற பண்பைக் காட்டி நிற்பதால் எழுத்தாளரின் பொறுப்புணர்வுபற்றிய சந்தேகத்தைக் கிளப்பிவிடுகிறது. நமது மன்னீர்கு அந்தியமான ‘ஆபீஸ்’ என்ற உச்சரிப்பே, எழுத்தாளரின் வாழும் சமுதாயம்பற்றிய பரிச்சயமின்மைக்கு நல்ல சான்றாகும். இலக்கியம் அனுபவத்தின் வெளிப் பாடாகி கலைப்படைப்பாகும்போதன்றி, கருத்துக்களை வெறுமே சொல்வதற்கான தயாரிப்பு களினால் உருவாக்கிடுவதில்லை.

இனி, உயிர்த்துடிப்புகள் (மங்கை கெங்கா தரம்) பற்றிச் சொல்லலாம். இது முன்னைய இரண்டு ‘சிறுகதைகளி’னின்றும் வேறுபட்டு நின்றபோதும், ஒரு நல்ல சிறுகதையாக வருமுடியவில்லை. சோகம் இழையோட வளர்க்கப்பட்டு தாத்தாவின் மரணத்தில் முடியும் இக் கதை தாத்தாமீதும் பேரர்கள்மீதும் அனுதாபம் கொண்ட ஒருவரால் சொல்லப்படுவதுபோல அமைந்துள்ளது. வறுமையும் ஏமாற்ற மும் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து மரணிக்கின்ற ஒரு சாதாரண மனிதனைக் கதையில் காட்டவந்ததால் இது முன்னையவற்றினின்றும் வேறுபட்டுள்ளதேயன்றி, வெறும் சோக உணர்வை வாசகனிடத்தில் ஊட்டிவிடுவது ஆரோக்ஷியமாகிவிடமுடியாதென்பதால் இது வும் சோடைபோய்விடுகிறது. ஆசிரியருக்கு சமூகம் மீதுள்ள வெறுப்பான அபிப்பிராயம் வெளிப்படினும், ஒருங்கமைக்கப்பட்ட பார்வை இன்றி, சாதாரண மனிதனுன் அந்தத் தாத்தாவின் வாழ்வு நிலையை ஒழுங்கான ஒரு கலை அனுபவமாகக் கொண்டுவரமுடியாமல் வெறும் சோக உணர்வை ஊட்டி குறைப்பிரசவமாகி விடுகிறது. இங்கேயும் சிறிய கதை சொல்லல் சிறுகதை ஆகும் என்ற எண்ணம் உள்ளூர் நிற்றலை அவதானிக்கலாம். ஆயினும் வெற்றி கிட்டாத தோல்வியேயெனினும், எடுக்கும் முயற்சி - அல்லது எடுத்த விசயத்தின் தன்மையினால், ஆசிரியர் பற்றிய ஒரு நம்பிக்கையை பளிச்சிடாக உணரமுடிகிறது.

அடுத்து ரவிப்பிரியாவின் ‘ஒரு ஆரம்பமும் அதன் முடிவும்’ கதையைப் பார்ப்போம். ஒரு சிறு சம்பவமே கலவரத்தைத் தூண்டிவிடக்

எதிர்பாருங்கள்!

பெப்ரவரி இதழில் . . .

ரவிப்பிரியா

எழுதும்

சின்ன சின்ன மேகம்

(குறுநாவல்)

குடியதாக இருக்கின்ற இன்றைய எமது சமூக நிலையினைக் கருவாகக்கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது இக்கதை. சம்பவங்களிடையே இடையிடையே போன்றதன்மைகள் வெளிப்படுவதாலும், ‘ஆரம்பமும்’ அதன் ‘முடிவும்’ ஒழுங்கான ‘வளர்ப்பில்’ பினைக்கப்படாததாலும் கான இறுக்கமான ஒரு கதை உருவாகமுடியாமல் கடாடிப்போய்ச்சிடுகிறது. இருப்பினும் எளிமையான கதை சொல்லும் தன்மை, சமூக நடைமுறை நிகழ்வுகள்பற்றிய மெல்லிய அங்கதச் சுவை கலந்த பார்வை என்ன கதையை ஓரளவு சரிக்கட்டித்தருகின்றன. ‘கமலம் மாமியைப்போல் எத்தனை மாமிகள் எத்தனை தாய்கள் காலத்திற்குக்காலம்...’ என்ற வரிகள் கதையின் அங்கமாகாமல் தேவையற்ற நீட்டமாகப் பதாங்கமுறு உறுப்பாக இருப்பது நோக்கம் பற்றிய பிரக்ஞஞ்சௌரியே கதை உருவாக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட குறைபாடாக இருக்கலாம்.

இறுதியாக செங்கதிரின் ‘ஒரு பகலுக்காக காத்திருக்கிறார்கள்’ கதையைப்பற்றிப் பார்ப்போம். நடை அவ்வளவு நன்றாக ஒத்துழைக்காவிடினும், ஓரளவு சிறுகதைக்குரிய அமசங்களை தன்னகத்தேகொண்டு வளர்ந்து முடிகிறது கதை. வாழும் சமூகம்பற்றிய பாத்திரங்களின் விமர்சனங்களில் ஆசிரியரின் தலையீடு இருப்பது காணப்படினும், இது கதையைச் சோடைபோகுமாறு செய்யுளவுக்கு மோசமாகிவிடவில்லை. கதையின் இறுதி வரிகள் வாழும் சமூகத்தினுடன் ஒத்தோடமுடியாத ஆத்திரங்களையும், அதை வெல்லமுடியாததால்” எழுகின்ற தவிப்பையும் சுட்டுகின்றமை ஆசிரியரின் நுண்ணிய அவதானிப்புத் திறனைக் காட்டுகிறது. வாசகர்கள் மனதில் பொய்யான பிரமைகளை உருவாக்கி கணவு நிலையினைட்டாது நிதர்சன வாழ்வைத் தோலுரித்துக்காட்டுகிற யதர்த்தப் பண்பினை கொண்டுள்ளதையே இதன் சிறப்புக்கு ஒரு காரணமாக அமைகிறது.

வாழ்வைப்பற்றிய அக்கறையுடனுள் அனுபவிப்பும், புரிந்துகொள்ளுதலுக்கான முயற்சியுமே நல்ல கலைப் படைப்புகளை வெளிப்படுத்த உதவும். ஆசிரியர் தன்னை வளர்த்துக்கொள்வதில் அக்கறையுடன் ஈடுபடுவாராயின் நல்லதொரு எழுத்தாளராக வளர்வதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன.

சத்தியமே! நீயொருக்கால் தீயாய் மாறு!

சத்தியமே! நீயொருக்கால் தீயாய் மாறு! சாக்கடையாம் பொய்மைதனை நீரூய்மாற்று! இத்தரையில் உன்பலத்தின் வண்ணம் காட்டு! இடுகாட்டில் இழிநிலையை எரித்துக் கூட்டு!

ஏழையரை ஏய்த்துநிதம் ஏற்றம் கண்டு; இரங்காத கருங்காலி நெஞ்சங் கொண்டு; வாழுகின்ற வன்மதியர் தம்மை வாட்டு! வாடிநிற்கும் ஏழையர்க்கு வளத்தைக் கூட்டு!

தெருவோரம் உழைப்போரைத் திரிய விட்டு திருடர்க்குப் பஞ்சையில் படுக்கை யிட்டு உருமாறும் கொடுமைக்கு எரியை ழுட்டு! உலகெங்கும் உண்மைக்கு ஒளியைக் கூட்டு!

இடர்பட்டு வதைபட்டு இந்த மண்ணில் இடிபட்டு வாழுகின்ற ஏழை மக்கள் சுடர்பெற்று; உன்னேலே சுகமும் பெற்று சுதந்திரமாய் வாழ்ந்திடவுன் அருளைக் கூட்டு!

— நிலாதமிழினதாசன்

இந்த ஐந்து சிறுகதைகளையும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்ததில் முதலாவதாக, மற்றவற்றினின்றும் உயர்ந்து நிற்பதாக செங்கதிரின் ‘ஒரு பகலுக்காக காத்திருக்கிறார்கள்’ கதையைத் தெரிவு செய்கிறேன். இரண்டாவதாக ஒரு ‘ஆரம்பமும் அதன் முடிவும்’ கதையை சொல்லலாம்.

கடைசியாக ஒன்றை சொல்லி முடிக்க வாம் என நினைக்கிறேன். தெரிவுசெய்த முதலாம் இரண்டாம் சிறுகதைகள்கூட தமிழினல்ல சிறுகதைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகப் பெரியதொரு இடைவெளியைக் கொண்டே இருக்கின்றன. *

தாரகை

எதற்காக எழுதுகிறேன்?

எனக்காக, என் ஆதம் திருப்திக்காக, என் அனுபவத்தை வெளியிடுவதற்காக, என் கொள்கைக்காக, மனித வாழ்வுபற்றிய என் பார்வையைக் காட்டுவதுக்காக, மனித மனம் பண்பட, மனித வாழ்வு வளம்பெற, சமுதாயம் மேன்மைப்பட என்றெல்லாம் என்னால் சொல்ல முடியாது. இதையெல்லாம்பற்றி நான் ஆராய்ப்போவதில்லை.

மனி தனது 'தொல்லை நிலை'யையும், 'அதிர்ச்சி ஏற்படுதல்'களையும் வெளியிடத்தான் எழுதிவந்ததாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

'நான் எழுதி இருப்பதில் என்ன இருக்கிறதோ அதுக்காகத்தான்' என்று சொல்வது எனக்கு சுவகர்யமாக இருக்கும்; அது உங்களை வாய்டக்கிவிடக்கூடும்.

— சி. சு. செல்லப்பா.

எழுத்து என்னை வசீகரித்தது. அதனிடம் நான் ஆட்பட்டேன். அதை ஆரும் ஆற்றலும் பெற்றேன். அதுவே எனக்கு மாண்புமிக்க வெற்றியாகத் தோன்றியது. 'எழுத்து எனக்குச் சோறு போடுமா? வாழ்க்கை வசதிகள் பெற்றுத்தருமா? பகட்டான உலகத்திலே படா டோபமாக வாழ்வதற்கு எழுத்து ஒரு கருவியாகப் பயன்படுமா?' என்று நான் யோசிக்கவே வில்லை.

எழுத்தாளன் ஆகவேண்டும் என்ற துடிப் போடுதான் நான் எழுதினேன்.

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் தோன்றி அறுபதுகளில் வேருள்ளிப் பெரு விருட்சமாக வளர்ந்த 'எழுத்து' என்னும் சிற்றேடு, அந்தக் காலகட்டத்தின் ஓப்பற்ற கற்பக தருவாகத் திகழ்ந்தது. திரு. சி. சு. செல்லப்பாவை ஆசிரியராகக் கொண்ட அந்தச் சுந்திகையின் 41-வது இதழின் 20 உக்கங்களும், 'எதற்காக எழுதுகிறேன்?' என்ற மகுடத்தில் சென்னை இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளை மட்டுமே தாங்கி வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த இதழில் வெளிவந்த பிரபல எழுத்தாளர்கள் சிலரின் எண்ணாக கீட்கைகள் இங்கு தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன. (இன்றைய நிலையில் அவை மாறுபடவும் கூடும்.)

'நமது எழுத்தாளர்கள் எதற்காக எழுதுகின்றார்கள்?' என்பது பற்றி அடுத்து வரும் இதழ்களில் காணப்போமே! உங்களுக்குத் தெரிந்த எழுத்தாளர்களிடம் இப்படி ஒரு கேள்வியை எழுப்பி எழுதி அனுப்புங்கள். நியாயமானவை பிரகரிக்கப்படும்.

— ஆசிரியர்.

பெண் மனம்

சிறுக்கை

பாவம் அவள் !

அவள் கண்களிலிருந்து ஒழுகும் துயரத்தின் தீர்த்தம் கண்ணங்களை கால்வாய் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தது. நெடுநேர மாய் அவள் அழுதுகொண் டிருந்தாள். இமைகள் உப்பி விழிகள் சிவந்து சிறுத்துப் போயிருந்தன.

தாளமுடியாத சோகம் ஒன்று அவள் இதயத்தில் ஆடி ஆடி மேல் எழுந்து அவளைத் துயரப்படுத்தியது. இல்லையெனில் அவள் இப்படியொரு சோகச் சித்திரமாய் உட்கார்ந்து இருக்கமாட்டாள். சிலையாகிவிட்ட அவளின் சிந்தனைகள் மட்டும் எதையோதேடி எங்கெங்கோ பறந்தபடி இருந்தது.

தன்னை மறந்து கண்ணாருடன் அவள் சிந்தனையில் மூழ்கிக்கிடந்தாள்.

ஏதோ அரவம்...

திடீரன விழித்துக் கொண்டவள்போல் அவள் அந்த அறையின் மூலையில் குழந்தையை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

குழந்தை ஆழ்ந்த துயிலில் அமிழ்ந்துகிடந்தது. அடிக்கடி குழந்தையின் முகத்தில் உணர்வுக் கிராய்ப்புக்கள் கோணல் மாணல் ஆகின.

கணவுகளாய் இருக்கலாம்.

கணவுகள்தானே அவளை யும் ஒருவளின் மனைவியாக்கி யது.

ஒரு குழந்தைக்குப் பெற்றேர் கள்.

வாழ்வு கற்பண்யானது அல்ல. பணம் இல்லாதவன் பினம் என்பது வாழ்க்கை வரைந்து வைத்துள்ள நியாயம்.

காதலையே முதலாக்கி அவனுடன் வாழ்ந்து விடலாம் என்றுதான் அவள் நம்பினாள். ஆனால் அவை வெறும் இளமைக் கணவுகள்தானே? வாழ்க்கை வேருகிவிட்டதா?

அவளால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

வறுமையைத் தாங்கலாம். வசைகளை தாங்கி வாழவும் முடியுமா?

எடுத்ததற்கெல்லாம் தன் வறுமை நிலைமையை நோகும் அவன்; அதற்காய் அவளைக் காடும் வார்த்தைகள். அவருக்கு அருவருப்பே மிஞ்சகின் றது. என்ன ஆண்கள் இவர்கள். பெண்களுக்கும் இதயம் இருக்கின்றது என்பதை ஏன் தான் மறந்துவிடுகின்றார்கள்.

சிந்திக்கும்பொழுதே அவருக்கு சீன்று போய்விடுகின்றது. அதையே வாழ்வதானால்.

அவனும் மோசமானவன் அல்ல நல்லவன்தான். இரக்கம் உள்ளவன்தான். ஆனாலும் அவன் அடிக்கடி ஆணுகிவிடுகின்றான்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் அவனைப் பொறுத்தவரை அவன் செய்தது தியாகம்தான். அவன்மட்டும் அவன் வாழ்க்கை

— சாருமதி —

தாரகை

கையில் குறுக்கிடாமல் இருந்திருந்தால் அவனுக்காவது ஒரு வசதியான வாழ்வு கிடைத்திருக்கலாம்.

ஆனாலும் அவள் குற்ற வாளியா? அவனும் தானே அவளைக் காதவித்தான்.

வேறொரு இடமாக இருந்திருந்தால் சொத்து-சீதனம்குறைந்தபட்ச வசதிகளோடாவது அவன் வாழ்ந்திருக்கலாம்.

வாழ்க்கைபற்றி அவனிடம் தான் எத்தனை எதிர்பார்ப்புக்கள். ஒருவகையில் அவனின் ஆசைகள் நியாயமானவைகளாக இருக்கலாம். ஆனாலும் அத்தனை ஆசைகளும், வாழ்வின் எதிர்பார்ப்புகளும், நிர்மூலம் ஆனதுபோல் அவன் படும் மன அவஸ்தைகள் அதற்கெல்லாம் அவளையே அவன் காரணமாய் காணமுயலுதல்.....

எவ்வளவு மோசமான வாழ்க்கை. ஏன்தான் இந்தப் பெண் ஜென்மம்?

“குடும்பம், உழைப்பு என்ற குறுகிய கோட்டிற்குள் வாழ்வதை விட நான் தற்கொலை செய்வது மேல்”

அடிக்கடி அவன் ஆத்திரப்பட்டுக் கூறிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் இவை. உண்மைதான்! ஒரு கலைஞருக்கப்பொது வாழ்வில் இருக்கவேண்டிய அவன் அவளைச் சுற்றி வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது வீண்தான்.

அவன் என்ன செய்யலாம்!

தன்னையேதான் மரணத்திடம் கையளிக்கலாம்.

“நான் மரணி ததுப் போனால் இந்த வாழ்வுச் சூழ்வில் இருந்து அவர் விடுபட்டு தன் வீரியத்தின் சுவடுகளைப் பெற்று வாழ்வில் பதிக்கலாம்”

ஆம்! நான் தற்கொலை செய்துகொள்ளலாம். எனக்கும் அதுவே ஆறுதல், விடுதலை.

தற்கொலைதான் சரியான முடிபா?

நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள முடியாது. அப்படியானால் மரணத்திற்கு வேறு வழி?

விபத்து மாதிரி விவகாரத்தை முடித்துவிட்டால் என்ன? ஆம்! அதுவே வழி. அவரைப் பழி சேராது.

நான் இறக்கலாம். குழந்தை?

அதையும் என்னுடன்...

ஓ! என்ன கொடுரமான சிந்தனை.

எதற்காக இந்தக் குழந்தை இறக்கவேண்டும்? அதைக் கொல்லும் உரிமை எனக்கேது? அது வாழவேண்டும். துயரம் மிகுந்து இருந்தாலும் நானும் அவரும் வாழ்ந்துவிட்ட வாழ்வின் அடையாளம் அது.

நான் எங்காவது ஓடிப்போகலாம். அதுதான் சரி! ஆனால் எங்கே ஓடுவது? எப்படிவாழ்வது, சரி ஓடித்தான் போய்விட்டேன், ஓடிப்போனவளின் கணவன் என உலகம் சுமத்தும் அவமானத்தை அவரால் தாங்கிக்கொள்ள இயலுமா? விபரீதமான முடிவுகளை அவர் எடுத்துக்கொண்டால்?

இல்லை! இல்லை! நான் ஓடிப்போகக்கூடாது.

அவள் அவன் வெறுக்கும் மாதிரி கொடுரமானவளாக தன்னை மாற்றிக்கொண்டால்?

இது அவளால் முடியுமா? அப்படி முடிந்தால்...

அவளை அவன் வெறுப்பான். குடும்ப வாழ்க்கை அவனுக்குக் கசந்துபோகும். அவர்களுக்குள் விடுதலை நிகழ முடிவு விடுதலை பெறவான். தனது குடும்ப வாழ்வின் தோல் வியை ஈடுகட்ட அவன் பொது

வாழ்வில் ஈடுபடுவான். தன் சொந்த வாழ்வின் மன வெக்கைகளை தனது கவிதை கள் மூலம் அவன் ஆற்றிக்கொள்வான். அவனின் கலைத்துவம் மீண்டும் அவனின் உரித்தாகும்.

ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுய அவளின் சிந்தனைகள் சுழித்துச் சுழித்துச் சென்றன. அயல்எல்லாம் அடங்கி நேரம் பத்தரைக்கும் மேலாகியும் வழுமையான நிதித்திரை அவளை இன்று அனுகவில்லை.

வெளியே காலடிச் சத்தும் கேட்டது. எடுத்து வைக்கப்படும் அந்த ஒவ்வொரு காலடிச் சத்தும் அவனுக்குப் பாடமாகிப் போனதுதான். அவன்தான்! அவள் மனம் சொன்னது.

அம்மா! அம்மா! எனத்தினமும் ஆசையுடன் அவன் அவளை அழைத்துப் பழுகிப் போய்விட்ட அந்த வார்த்தை கஞ்ககாக அவளின் காதுகள் அவளை மீறித் துடித்தன.

வெளிக்கேற் திறக்கப்படும் சத்தும்.

அமைதி...

வெறும் மனப் பிரமையோ? அவளுக்குச் சந்தேகம்.

பிரமை அல்ல நிசம்தான்.

“அம்மா”

இது அவன்தான்!

எவ்வளவு பெரிய கோபத்தோடு வெளியே போனான். ஒருசில மணித்தியாலங்கள் தான். அதே பழைய ‘அம்மா’ வடன் மீண்டும் அவன்.

தன்னுள் சுழித்துச் சுழித்து ஏறிச்சென்ற சிந்தனைகள் எல்லாம் சரிந்து விழுந்து கரைந்து போக ஓடிச்சென்று அறைக்கதவை அவள் திறந்தாள்.

அங்கே -

அவளின் எல்லாமாகிய அவன் நின்றிருந்தான். *

லூலியம், சிற்பம், இசை, இலக்கியம், நாட்டியம், நாடகம் என்பன கவின் கலைகள் அல்லது அழகுக் கலைகள் எனப்படும். இவற்றுள் இலக்கியம், செய்யுள், உரைநடை என இரு வகைப்படும். சொற்களோடு இயைந்து வரும் அளவொத்த ஒலிநயம் உடையது செய்யுள்; அவ்வாறன்றி மக்கள் பேசும் ஒழுங்கில் வாக்கியங்களாக எழுதப்படுவது உரைநடை. செய்யுள் வடிவில் படைக்கப்படுவனவற்றில், விழு மிய உணர்ச்சிமிக்கு விளங்குமாயின் அவை, பாட்டு அல்லது கவிதை எனப்படும். உரைநடையாக அமைவனவற்றிலும் உணர்ச்சி புலப்படுவதுண்டு. ஆயினும், ஒலி நயத்தின் தூண்டுதலால், உணர்ச்சி பாட்டில் கிளர்ந்தெழும் அளவுக்கு உரை நடையில் வெளியாவதில்லை. இதனால் செய்யுள் வடிவே கவிதைக்கு ஏற்ற வடிவம் என்பது பெறப்படும்.

கவின் கலைகளின் பொதுவான இயல்பு என்ன? தான் அனுபவித்த ஓர் உணர்ச்சி யைப் பிறரும் அனுபவிக்குமாறு தூண்டும் மன வெளிப்பாடே ‘கலை’ எனப்படும். உணர்ந்ததை உணர்ந்த அளவும், அழகும் குன்றுமல்லன்றத்துவது இது. இப்பொது இயல்பு கவிதைக்கும் பொருந்தும். கவிஞர் படைப்பு, அவன் அனுபவித்தவற்றின் வெளிப்பாடே; அவன் மட்டில் அது கற்பணியாகவும் இருக்கலாம்.

கவிதையின் சிறப்பு:

மொழி, கவிதைக்கு உயிர்நாடி; மொழித் திறம் - சொல்வளம் - பொருள்வளம் - இல்லாதோர் சிறந்த கவிஞராதல் இயலாது. இவ்வாறே, தக்க பயிற்சியும், புலமையும் இல்லாதோர் கவிதையைச் சுவைத்தலும், எடைபோடுதலும் இயலாது. இசை நுட்பத்தை உணராமலே ஒருவன் அதன் இனிமையில் மயங்கி நிற்றல் கூடும்; அடவு, முத்திரை, பாவம், முதலியன் பற்றிய அறிவின்றியே நாட்டியமாடுவரின் ஆடவில் உளம் ஒன்றிப்போதல் கூடும். ஆனால் கவிதைக் கலையில் சடுபடுவோர்க்கு மொழிப்புலமையும் கவிதையை நயக்கும் பயிற்சியும் இன்றியமையாதலை.

கவிஞர், தன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு, ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்களே

கட்டுரை

எநு கவிதை

— சரசைதிமான் —

உறுதுணையாகின்றன. ஆயினும், வெறும் சொல்லடுக்கினால் மட்டும் உணர்ச்சிகளைக் கிளரிவிடுதல் இயலாது. சொற்கள் இயைந்து செல்கையில் பொருள், விளக்கம் பெறுவது போலவே, ஓர் ஒலி நயமும் தோன்றும்போதே உணர்ச்சி தூண்டப்படுகின்றது. பெரும் பாலோர் இன்று செய்வதுபோல ஒரு பாட்டை மனத்துள் படித்தாலும், அதன் ஒலி நயம், அகச் செவியில் படுதல் வேண்டும். ஆகவே, ஒலிநயம் கவிதையின் உடன்பிறவி என்பது வெளிப்பட்டது.

எடுத்துக்கொண்ட ஒரு பொருளைப் பலவாறு உணர்த்தலாம். உணர்த்தும் கருவியாகக் கவிதையைக் கொள்ளும்போது உணர்த்தப்படும் பொருளைக் காட்டிலும், உணர்த்துமுறையே முதன்மை பெறுகிறது. இவை அனைத்தையும் ஒன்றுக் நோக்கும்போது, கவிதையின் முக்கிய இயல்புகள் தெளிவாகின்றன. இவை இயைந்து பயன் விளங்குமாற்றை இனிக்காண்போம்.

அயலூரில் திருவிழா; அதைக்காண விரும்பிய ஓர் இளைஞருக்கு அவனது காதலியின் எண்ணம் குறுக்கிடுகிறது. காதலியை அனுகிய காளை, ‘வா போவோம்’ என்று அழைக்கிறான். அவள் தயங்குகிறான். ‘என் குட்டியல்லே! வாய் திறந்து ‘ஆம்’ என்று சொல்லு, முட்டாசு, தேன் குழல்... எல்லாம் வாங்கிக்கருகிறேன்...’

‘முட்டாயி தேங்குழலு — குட்டி முறுக்கு, லட்டு, பூந்தி, வடை தட்டாமல் வாங்கித்தாரேன் — குட்டி தங்கமே நீ வாய் திறந்தால்!’
(நாட்டுப்பாடல்)

தாரகை

மேலே சொல்ல முயன்றும் சொல்ல முடியாது போய்விட்ட பல நுண்ணுணர்வுகள் இந்த நான்கு சிறு அடிகளுள் ஒழிந்திருக்கும் சிறப்பைக் காணுங்கள். காலையின் உள்ளத்தில் கொப்பளிக்கும் காதலுணர்வு 'குட்டி' என்ற ஒரு சொல்லில் கரைபூரணுடு ஒடுவதை காண கிடேற்றும்வா? கவிதையை நெஞ்சுள் நிறுத்தி அதை போடினும் அதன் அளவொத்த ஒன்றாயம் உள்ளத்தை ஈர்த்து உணர்ச்சியை கிளரு கிறதல்லவா? இது ஒரு நாட்டுப் பாடல். ஆயினும், கவிதைக்குரிய இயல்புகள் அனைத்தும் இங்கு இணைந்துள்ளன. கவிஞருள் பெற்ற உணர்வு கவிதையை துய்ப்பவனிடத்தும் விரைவில் சென்றடைகிறது:

மிக எளிய சொற்களால் ஆயது இப்பாடல். இருந்தும், உள்ளத்தை ஈர்க்கும் அளவுக்கு கவிதைத் தன்மை மிகதாக காணப்படுகிறது. பொருளாமும், அழுகு என்பன இனைய கவிதையின் கூறுகள் நன்கு பொருந்தப்படைக்கப்படும் கவிதைகள் எத்துணைச் சிறப்புடையனவாக இருக்கும்?

போர்க்களத்தில் இந்திரசித்து மாண்டு போகிறான். ஒரே மகன், இள்வரசன்; அவன் மாண்ட செய்தி இராவணன் நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிகிறது. சொல்லில் வடிக்கமுடியா பெருந்துயர் அவன் உள்ளத்தை கவ்விப்பிடித்துள்ளது. புலவர் குழந்தையின் கைவண்ணத்தில் இத்துயர உணர்ச்சி பொங்கியெழுவதைக் காணக்.

'தனியா யலர்ந்த மலர்வா யெழுந்து
தகவே கசிந்த தெளிதேன்
கனிபா வினைந்து படவே யுயர்ந்து
கலைதா விவந்த தமிழர்
அனைபோ ஹுவந்து முடிகூட விந்த
அரசா வளந்த மகனே !
இனியா ரைநம்பி யுயிர்வாழ் வனுந்த
னியலோ டமைந்த வெளியேன் !'

(இராவண காவியம்,
கையறுநிலைப்படலம் - 48)

இங்கும் எளிய சொற்களே எடுத்து ஆளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை உணர்ச்சியை தூண்டவல்ல பொருள் ஆழம் உடையவை. துண்ப உணர்வை மிகுதியாக கிளரவல்ல மென்மையான ஒளிநயம் பாடல் முழுவதிலும் ஒரே

ஷிளம்பார் - 83

சீராக அமைந்துள்ளது. இந்த ஒளிநய - பெற அமைவதற்கு ஏற்ற ஒரு யாப்பு வடிவதையும் கவிஞர் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

கவிதையின் கூறுகள் :

கவிதைக்கு உயிர் அளித்து, உரமுட்டுவன மூன்று. அவை வடிவம், பொருள், உணர்த்துமுறை என்பன.

வடிவம் :

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் தன்மைக்குதக, அதனை பிறன் உணருமாறு செய்ய மிகச் சிறந்தது என கவிஞருள் கருதும் உத்தியே வடிவம் எனப்படும்.

தக்க உணர்ச்சியைக் கிளரி பொருளை உணர்த்துவதற்கு மேற்கொள்ளும் முயற்சிக்கு ஏற்றதாக இந்த வடிவமைப்பு இருத்தல் வேண்டும். கவிஞருள் சொல்ல விரும்பும் பாங்கில் சொன்னால்தான் கவிதை சிறப்படையும், என்ற நிலைப்பாட்டிற்கு அமைவாக இருப்பதும் இந்த

அழியாத ஏழுத்துக்கள்

ஏங்கள் பேருங்கள் விடுதலை வேட்கையைக் கருக்கொண்டு வெள்ளைத் தாளில் கிறுக்கும் வசனங்கள் என்றுமே அழியப் போவதில்லை - அதில் பதிந்துள்ள ஒவ்வொரு சொற்களுமே எங்கள் உள்ளக் கூட்டில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் விடுதலையை எதிர்பார்க்கும் புருக்கூட்டங்கள் - எங்கள் சிந்தனைக்கு மேனிதரும் எழுத்துக்களை கோர்க்க உதவும் பேரே மை தீர்ந்துபோனாலும் கூட செங்குருதியால் சொல்வடித்து சிந்தனைப் புரட்சி செய்திட நாங்கள் சிறிதேனும் - தயங்கவில்லை. பயந்ததில்லை.

- வெளியூடு வேந்தன்

வடிவமே. உள் அடக்கத்திற்கு ஏற்ப வடிவம் மட்டுமன்றி உணர்த்தும் முறையும் மாறும். புலவர் குழந்தை காட்டும் அதே காட்சியைக் கம்பனும் காட்டுகிறுன். கானுங்கள்.

'மைந்தவோ' எனும், 'மாமகனே' எனும் 'எந்தையோ' எனும், 'என்னுயிரே' எனும் 'உந்தினேன் உனை நானுளனே' எனும், வெந்தபுண் னிடைவேல் பட்ட வெம்மையான்.

(இராமாயணம் - போர்க்காண்டம்)

இந்தப்பாடவில் ஒலிநயம் மிகச்சிறந்து விளங்குகிறது. சொற்களே அழுதுபராண்டு 'ஓ'வென்று அரற்றுவது போன்ற ஒரு தோற்றம் மிக விரைவில் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. வெந்த புண் னிடை வேல்பட்ட வெம்மை எத்தகையது? அத்தகையது இராவணனது துன்பம் என்கிறார்களினாலும். இப்பாடவின் ஒலிநயம் விரைவாகவே உணர்வைத் தூண்டுகிறது. இதற்கு ஏற்ப தேர்ந்தெடுத்த யாப்பு வடிவமே இங்கு உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழுவதற்கு அடிப்படை. இதனாலேயே உணர்ச்சிக்குத் தக சொற்கள் தூடிக்கும் தோற்றம் ஏற்படுகின்றது.

பொருள் :

இதனை உள்ளடக்கம், கரு எனவும் குறிப்பிடுவர். கவிதையில் எடுத்து ஆளப்படும் பொருளே இது. கீழ்த்தரமான கருத்தையும், கவிதை தன்னளவில் அழகுற சொல்லுதல் கூடும். ஆனால் வாழ்க்கைச் சிறப்புக்கு உறுதுணையான உண்மைகளை; விழுமியங்களை வலியுறுத்துவதாகவே கவிதை அமைதல் வேண்டும். இதற்குமாறுக தனியாளின் அல்லது ஒரு குழுவின் நலன் பேணும் பிரசார கருவியாக கவிதை பயன்படுத்தப்படுமாயின் அது

மாணவ சமுதாயத்தினருக்குப் பயன் தரத்தக்க வகையிலான இலக்கிய - சமூக - அறிவியல் - விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன. உங்கள் கைவண்ணம் பலர் நெஞ்சில் நிலை நிற்கும் வண்ணம் எழுதி அனுப்புகள்.

— ஆர்.

வாழாது. பிரசாரம், விளம்பரம் என்பன அடிப்படையில் பொய் மீது எழுப்பப்படுவன். உண்மை இவ்வாறு இருப்பினும், கால்மார்க் ஸின் சமவுடமைக் கொள்கையை பின்பற்று வோர் இலக்கியம் ஒரு பிரசார கருவியே எனச்சாதிப்பர். ஆயினும் என்? உண்மையின் தேடலே கலை; இதனை நுணித்து உணர்க.

உணர்த்துமுறை :

மக்கள் எய்தும் உணர்ச்சிகள் எட்டு எனபார்.

'நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப!' (தொல்காப்பியம் : பொருள், மெய்ப்பாட்டியல்)

இந்த எட்டு உணர்ச்சிகளும் குழந்தீக்கு ஏற்ப தனித்தோ கலந்தோ வெளிப்படும். தான் பெற்ற உணர்வை தக்க புறத்தாண்டலால் சுவைஞானிடத்தும் தோன்றுமாறு செய்வதே கவிஞரின் பணி. ஏற்ற ஒரை அமைதியை தேர்ந்தெடுத்து விரும்பிய உணர்வைத் தாண்டலாம்சீ இத்துறையில் முழு வெற்றி பெற வேண்டுமாயின் ஒலி நயத் தோடு கற்பனை பொருட்தெளிவு என்பனவும் இணைந்து செல்லுதல் வேண்டும். இந்த உண்மை பற்றியே அகவிச் சொல்லுதற்கு ஆசிரியப்பாவையும், துள்ளால் உணர்வைத் தாண்ட கவிப்பாவையும், தாங்கல் ஓசையைப் புலப்படுத்த வஞ்சிப்பாவையும், கேள்விக்கு பதில் இறுப்பது போல் கூற வெண்பாவையும் எடுத்தாங்க என யாப்பு இலக்கணம் கூறும். இதன் உட்பொருள் என்ன? தக்க ஒலிநயத்தின் துணைக்கொண்டு விரும்பிய உணர்ச்சியைத் தாண்டமுடியும் என்பதே. உணர்ச்சி கிளர்தல் கவிதையின் உயிர்ப்பு ஆகும். ஆகவே ஒலிநயம் அற்றவை கவிதையாதல் இயலாது என்பது வெளிப்படை.

உணர்த்துமுறையின் துடிப்புள்ள கூரை அமைவது கற்பனை. பிறர்பெற்ற அனுபவத் தைத் தான் எய்தியது போன்ற ஒரு மனநிலையே இது. தான் படைக்க விரும்பும் புத்துலகத்தைத் தன் நெஞ்சத்திரையில் படரவிட்டு அக்கண் மூலம் கானும் ஒரு மனப்பக்குவும். இவ்வாறு படைத்த கற்பனையைப் பிறகும் துய்க்குமாறு செய்வது கவிஞரின்

தாரகை

பணி. இந்தப்பணியில் அவன் வெற்றி பெறு வதற்கு உவமை உருவகம் முதலான அணிகளை எடுத்தார்வான். இவை தக்கவாறு இயைந்து செல்லும்போது கவிஞர்கள் அகத்தில் பிறந்த எண்ணப்படலங்களை கவைஞரிடத்தும் பிறப் பிக்கின்றன. இவை இரண்டும் இன்னத் திலை யையே இந்நாட்டுவலர் படிமம் என்பார். அதாவது சொல்ல வேண்டியதை விளக்கமாகவும் உணர்வு ஒன்றிய நிலையில் விரும்பத் தக்கதாக வும் சொல்ல உதவுவதே படிமம் என்க. இதைப் படைக்கும் முயற்சியே கற்பனை. ஆகவே கவிஞருக்கு கற்பனை இன்றியமையாதது. அவன் கையில் அது மிக ஆற்றலுள்ள கருவியாகிறது. படிமம், ஒலிநயம், சொல்லமைதி என்பன உணர்த்து முறையில் முக்கிய கூறு களாக உள்ளமை காணத்தக்கது.

கவிதை - ஒரு வரையறை :

கவிஞரிடத்துத் தோன்றிய உணர்வு கவைஞரிடத்து பிறத்தல் வேண்டும். கவிதையின் வடிவம், உள்ளடக்கம், உணர்த்து முறை என்பன இதற்கு உதவுகின்றன. உணர்ச்சி கிளர்வதற்கு ஓசை துணை நிற்கின்றது. தேவைப்படும் ஒலிநயத்திற்கு ஏற்ப வடிவம் மாறும். உணர்த்து முறை சிறக்க வளமான கற்பனை அளவோடு அமைதல் வேண்டும். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக விழுமிய பொருள் கவிதையில் ஊடுருவி நிற்றல் வேண்டும். இவற்றை பின்புலமாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, ‘உணர்ச்சியை கிளருவல்ல ஒசைநுய மூளை மொழியில், மனித உணர்வுகளை மெய்யான கலை நயத்தோடு கூறுவதே கவிதை’ என்பது புலனாகும். வின்ஸெஸ்டர் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர், கவிதையில் ஓசையின் பங்கு பற்றி குறிப்பிடும்போது, ‘கவிஞர்களும் எண்ணங்களும், இதயத்துடிப்பும், பக்குவமாக வெளி வர பாடல்களிலுள்ள சந்தம் (ஒலிநயம்) ஒரு வழியாகவும், வடிகாலாகவும், அமைந்துள்ளது’, எனக் கூறுவதை இங்கு ஆழ்ந்து நோக்குக.

யாப்பு வேண்டுமா?

கருத்தை வெளிப்படுத்த மொழியை ஒரு கருவியாக மக்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலத்தில், ஓசை நயமுள்ள பாடல்கள் மூலமே தம் கருத்தை வெளியிட்டனர் என்பது உல

நிலை

பங்களா இரண்டு...
பல ஏக்கர் நிலங்கள்...
வங்கியில் கணக்கு...
பலகோடி நகைகள்...
எல்லாவற்றையும்
ஏப்பம்விட்டு -
சொந்தக்காரர்களைச்
சோகத்திலாழ்த்தி -
சாதுவாய்; அங்கே
சரிந்து
கிடக்கிறேன் - பின்மாக...?

— நற்பிடிமுனை பளீஸ்

கறிந்த உண்மை. தலைமுறை தலைமுறையாக கருத்துக்களைப் பேணுவதற்கு, தாள் ஒழுங்கும் ஓசை அமைதியும் உள்ள பாடல்கள் பெருந்து ஜெயாக இருந்தன. உரைநடை நடை முறைக்கு வந்தபோதும் பாடலின் செல்வாக்கு அற்றுப்போகவில்லை. இவ்வாறு பல்லாண்டு காலமாக மக்கள் வாழ்க்கையோடு இணைத்திருந்தமையால், பாடல் காலந்தோறும் மெருகேறி நிலைபெற்ற பாடல்களிலிருந்தே, பல்வேறு ஒலி நயமுள்ள பாட்டுக்களுக்கான இலக்கணங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இலக்கணங்களும் காலந்தோறும் மாற்றமடைந்து வந்துள்ளன. இதன் விளைவாக கவிதை வடிவங்களும் மாற்றமடைந்துள்ளன. சங்க காலத்தில் ஆசிரியப்பாவே தலைதூக்கி நின்றது. அதன் பின்னர் கவிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன செல்வாக்குப் பெற்றன. இவற்றைத் தொடர்ந்து வெண்பா, பலகால் விளக்கியது. சங்கமருவிய காலத்தில் விருத்தம் ஆற்றல்மிக்க ஒரு வடிவமாக தலைதூக்கி யது. இதன் பின் சிந்து, கும்மி, கண்ணி, கீர்த்தனை என்னும் பல்வேறு வடிவங்கள் பிறந்தன. ஒலிநயத்தை முன்னிட்டே இந்தப்புதிய வடிவங்கள் பிறந்தன. ஆகவே எதிர்காலத்திலும் புதிய வடிவங்கள் பிறப்பதற்கு தடையில்லை. ஆனால் அவை கவிதையின் இயல்புகளோடு கூடியனவாதல் வேண்டும்:

ஒலிநயம், கவிதையின் உயிர்ப்பு எனக் கண்டோம். இதனைப் பேணுவதெப்படி? தமிழ் மொழியில் குறில், நெடில் என இரு வகை எழுத்துக்கள் உண்டு. இவற்றின் ஒலி கள் தம்முள் தாழும், கலந்தும் ஒலிக்கும் போது ஒசை அமைதி வேறுபடும். இதனை தேர்ந்தெடுத்த ஓர் ஒழுங்கில் வேறுபடச் செய் வதற்கு வெவ்வேறு ஒலியுள்ள எழுத்து அல் வது எழுத்துக்களை ஓர் ஒழுங்கில் இணைக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு இணைக்கப்படும் எழுத்துக்களே அசைகள் எனப்பட்டன. இந்த அசைகள் பல்வேறு வகையாக இணைந்தபோது சீர்கள் பிறந்தன. ஒலிநயம் கெடாத்தாறு சீர்களைப் பிணைத்தலே தனி யெனப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலிநயத்தை. கருதி, தளைகளால் பிணைக்கப்பட்ட சீர்கள் பல சேர்ந்து அடிகள் ஆயின. இந்த அடிகள் பல சேர்ந்ததே தோடை அல்லது பாட்டு எனப்படும்.

இவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒசையை, அடிகளைத்தக்கவாறு அமைப்பதன் மூலம் மேலும் நயமுடையதாக்கவாம். ஒவ்வோரடியின் எதும் முதற் சிரின் முதலெழுத்து ஒரே இன எழுத்தாக இருக்க, இரண்டாவது எழுத்து ஒத்து வருவது எதுகை எனப்படும். சட்டி, குட்டி, முட்டி என்பனவற்றை நோக்குக. இத்தகைய சீர்களில் முதலெழுத்து ஒரே இன எழுத்தாக அமைதல் மேனை எனப்படும். இங்கு முதலெழுத்துகள் குற்றெழுத்துக்களாக இருத்தல் காணக. இவற்றுள்ளும், பலவகை விகற்பழும், வேறுபாடும் உண்டு. இவை கவிதையின் ஒலிநயம் சிறக்க உதவி, உணர்த்து மூறை மேம்படத்துணை நிற்பன.

‘சில்லென்று பூத்த சிறு நெருஞ்சிக் காட்டுடே நில்லென்று சொல்லி நிறுத்தி வழிபோன்றே.’

எனும் ஒப்பாரி கூட, உள்ளத்தைத் தொடும் ஒசை நயம் உடையதாதல் எவ்வாறு என நோக்குக.

‘புதுக்கவிதை’ - தோற்றம்.

ஜக்கிய அமெரிக்காவில் இன்று சமுதாய அமைப்பு சீர்குலைந்து வருவது கண்கூடு. சமுதாயக்கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்து மனம் போன வாறு ஆடிப்பாடிக்களிக்கும் ஒரு கூட்டம் -

ஹிப்பி - அங்கு தோன்றியுள்ளது. இவர்களது கட்டற்ற வாழ்க்கை முறை ஆங்கில இலக்கி யத்தையும் தாக்கியது. இதன் விளைவே ‘புதுக்கவிதை’. மேல்நாட்டிற் பிறந்தது என்றால், அதை ஆராயாமலே ஏற்றுக்கொள்ளும் நம் மக்களிடையே புதுக்கவிதை புகுந்துகொள்ள மையப்புக்குரியதன்று. வால்ட் விட்மன், எட்வேட் காபென்டர் என்னும் இரு அமெரிக்க ‘கவிஞர்’களே புதுக்கவிதையின் முன்னேடி கள். கட்டற்ற வாழ்க்கை முறையால் ஈர்க்கப்பட்ட விட்மன் கூறுவதைச் சற்றுக் கேளுங்கள்.

“யாப்பு பழுமையின் சின்னம். நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எச்சம். புதிய இலக்கியத்தில் செய்யுங்குக்கும் உரைநடைக்கும் எந்த வித்தி யாசமும் இருத்தலாகாது. விஞ்ஞானம். சமுதாயம் ஆகியவைற்றைப்பற்றி விரிவாகவும், அழகாகவும் எடுத் தேவே... மாயின் கவிதைக்கும், உரைநடைக்கும் எந்த வேறுபாடும் இருக்கக் கூடாது. பழைய ஆங்கில யாப்பு அமைதி கள் அடிமைத்தளைகள்...”

பழையன இன்றிப் புதியன எவ்வாறு தோன்றும்? நேற்றைய பட்டறிவு தானே இன்றைய புத்தறிவுக்கு அடிப்படை. பழையது என்பதற்காக ஒன்றைச் சட்டென்று எடுத்தெறிந்து விடுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?. பன்னெடுங்காலமாக பயன் விளைத்து, மெரு கேறி வந்த யாப்பு முறையை, காலத்திற்கும் முட்டம் கலைந்து மீண்டும் கருக்கூட்டி .....

இலக்கிய வானில்
இனிய மனம் பரப்பும.....

மேகம்

(இரு திங்கள் இலக்கியச் சிற்றேடு)

தொடர்புகள் :

இல. 8/2, சிவன்கோவில்,
தெற்கு வீதி,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரியர் : கணபதி கணேசன்

தாரகை

கேற்ப மேலும் செப்பனிட்டு மெருகேற்றி முன்னரிலும் சிறந்த கவிதைகளைப் படைப்பது அன்றே செய்யத்தக்கது. அதனை விடுத்து ‘யாப்பே வேண்டாம், வறிதே எதையாவது எழுதுவோம்’ என்று புறப்பட்டதோடு நில்லா மல், அவற்றைக் கவிதை என உலகை நம்பு மாறு செய்யவும் புறப்பட்டமை எத்துணைப் பேதமைக்க செயல். தனது ஆற்றுமைக்கு திரை கட்டும் முயற்சியாகவே இவர் புதுக் கவிதை புனையப் புறப்பட்டார் என்பது வெளிப் படை. உரைநடைக்கும் கவிதைக்கும் இடையே ஒலிநயத்தில் மிகுந்த வேறுபாடுண்டெனவும், இதனால் உணர்த்து முறையும் வேறுபடும் என்வும் முன்னரே கண்டோம். உண்மை இவ்வாறு இருக்க, இந்நாள் இலக்கியத்தில் கவிதைக்கும் உரைநடைக்கும் வேறுபாடிருத்தலாகாது என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? இவர் வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், இன்றைய உரைநடைகள் அனைத்தும் கவிதைகளாகிவிடுமே! ஆற்றுமை வழிப்பிறந்த காழ்புணர்க்கியே இவரை இம்முயற்சியில் ஈடுபடு மாறு தூண்டியது போலும். இதனை உணராது, அவர் கூறியது அனைத்தும் தமிழ்க் கவிதைக்கும் பொருந்தும் என கண்ணே முடிக்கொண்டு நம்பிய சிலர் தமிழிலும் ‘புதுக்கவிதை’ யாக்கின்றனர். விடமனின் ஆற்றுமையையும் காழ்புணர்க்கியையும், தங்களுக்கும் இசைவானதே என இவர்கள் மறைமுகமாக ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள் போலும். மிக நன்று.

த.ஸி.மில் ‘புதுக்கவிதை’

தமிழில் புதுக்கவிதையைப் புகுத்துவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர் திரு. ந. பிச்சமூர்த்தி ஆவர். ஏனையோர் அவர் வழித்தோன்றல் களே. தனது ஈடுபாடுபற்றி அவர் கூறுவதைச் சந்தே கேளுங்கள். ‘இப்புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு, யாப்பு மரபே கண்டிராத வகையில் அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் எழுதிய ‘புல்லின் இதழ்கள்’ என்னும் கவிதைத் தொகுப்புத்தான் வித்திட்டது. அதனைப் படித்தபோது கவிதையின் ஊற்றுக்கண் எனக்குத் தோன்றியது! ஒரு நண்பர் இதுபற்றிக் கிளப்பிய கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் போது பின்வருமாறு கூறுகிறார். ‘கவிதையைப் பற்றி நானும் சில திட்டவட்டமான கருத்துக்கள் உடையவன். கருத்தாழ்மோ, உணர்ச்சியோ, இயற்கையின் தரிசனமோ இல்லாத ஒசைப்

திலம்பர் - 83

பந்தலீக் கட்டும் தந்திரத்தைப் பிற்காலத் தமிழ்க் கவிஞர்கள் பெற்றுவிட்டார்கள். அதனால் ஒசையினபமே கவிதை என்னும் கொள்கை பரவிவிட்டது. இக்கொள்கைக்கு என் கவிதை மறுப்பு...’

இவருடைய கருத்துக்களைச் சற்று கூர்ந்து நோக்குவோம். வால்ட் விட்மன் தான் இவர் வழிபடும் கரு, முன்னேடி எல்லாம்... விட்மன் புதுக்கவிதை புனையப் புறப்பட்ட வரலாற்றை முன்னரே கண்டோம். இந்நிலையில் பிச்சமூர்த்தி யின் புதுக்கவிதை முயற்சியைப்பற்றி சிறப்பாகச் சொல்வதற்கு யாது உள்ளது? கவிதையை வரையறுக்கும் கூறுகள் எவ்வளையை மேலே பார்த்தோம். ஆகவே கவிதைக்குரிய இலக்கணம், இயல்பு என்பன ஆளுக்கு ஆள் வேறுபட முடியாது என்பது தெளிவு. வேறு படுமாயின், ஒரு படைப்பு கவிதை தான் என எவ்வாறு இனம் காண்பது? பிச்சமூர்த்தி குறிப்பிடும் சில திட்டவட்டமான கருத்துகள் தான் கவிதையின் கட்டளைக் கல்லாகுமா? அவ்வாருயின் ஏனையோர் படைப்பன யாதாகும்?

அன்றியும், கருத்தாழ்மோ, உணர்ச்சியோ, இயற்கையின் தரிசனமோ இல்லாத

விதி

ஆயிரமாய்க் குவிந்த
தமிழ் அகதிகட்டு
கோயிலிலே வைத்து
உணவு உடை வழங்க
நாயெனவே இனைத்து
ஒடி வந்த இனைஞரை
பேயெனவே தொடர்ந்து
'பயங்கரவாதிகள்' என்று சொல்லி
அரசியல் வர்ணம் பூசி
அனுப்பிவிட்ட சங்கதி!
அதனால்
ஏழை அகதிகளின் கதி!
ஐயகோ....
சொல்ல வொண்ணுத் துயர்....
என் செயலாம்
நம் தமிழர் விதி!

— செல்வானந்தன்.

ஒரைசப்பந்தலை இக்காலக்கவிஞர்கள் கட்டுகிறார்கள் என்பது அவருடைய மனக்குறை. இதற்கு மாற்று மருந்து என்ன?.. பல்லாண்டு காலமாக புலவரவை கண்டு, புதுக்கியும், மினுக்கியும் மெருகேற்றப்பட்ட யாப்பமைதிகளை துறைபோகப்பயின்று, இந்நாட்ட கவிஞர்கள் விடும் தவறுகளைக் களைந்து, செவ்விய கவிதை களைப்படைத்து, தனது படைப்பாற்றலை உலகுக்கு எடுத்தியம்புவதன்கே அவர் செய்யத் தக்கது. ஆனால் இவர் செய்தது என்ன?.. இக்காலக்கவிஞர்கள் விடும் தவறுகளை களைந்து தெறிவதற்குப் பதில், யாப்பு முறைகளையே நடைத்தெறிந்து விடவேண்டுமென இவர் வாதிடுகிறார். இது இவரது திறமையின் உச்சநிலையா? அல்லது ஆற்றுமையின் அதிகமிழ்த்தரமா? என்னிப் பார்க்க.

கவிதைக்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வரையறைகள் உண்டு. பல்வேறு காலகட்டங்களில் வாழும் கவிஞர்கள் பல்வேறு அளவில் கவிதையின் கூறுகளை எடுத்தாள்வர். இதனால் இக்கூறுகளுட் சில, ஒரு கவிதையில் மிகுந்தும், குறைந்தும் போவதுண்டு. இவ்வேறுபாடுகள் மிகையாகும் போது, கவிதையின் தரம் குன்றும். தக்கோர் அக்குறைகளைக் களைந்து கவிதையை நெறிப்படுத்தி செல்வதன்கே செய்யத் தக்கது.

சில ஒப்பீடு:

இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில், ஒரு இளைஞன் தன் காதலியைத் திருவிழாவுக்கு அழைத்துச்செல்ல மேற்கொண்ட முயற்சியைக் கூறும் ஒரு பாட்டைக் கண்டோம். அதனேடு பின்வரும் புதுக்கவிதையையும் ஒப்பிட்டு நோக்கு.

'உங்கென்ன
ஒரு புன்னகையை உதிர்த்து விட்டுப்
போகிறோம்
என உயிர்வலவா'

மெழுகாக உருகி விடுகிறது'

(மீரா. கனவுகள் + கற்பணைகள்
= காகிதங்கள்)

முன்னர் குறிப்பிட்ட நாட்டுப் பாடலிலா அவ்வது இதிலா காதலுணர்வு வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. எதில் கவிதை இயல்பு உண்டு? இன்னும் ஒன்று காணபோம்.

'இவர்கள்

எங்கள் காதுகளுக்கு
பூ வைத்து
ஒரு காலத்தின்
எங்கள் காதுகள்
பூக்களாயின.'

(மேமன் கவி - 6 கவிதைகள் (4)
மல்லிகை - ஆகஸ்ட் 1982).

இங்கு சொல்லப்படுவது என்ன?.. பொருட்செறிவு உண்டா? பொருள் மறைந்து நிற்றல் கவிதையின் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று. இது இருண்மை எனப்படும். மற்றெல்லாம் சொற் செட்டு. ஒரளவு முயற்சியின் பின் மறைபொருள் கவைஞருக்குப் புலனுக்கவேண்டும். கவிஞர் சொல்ல விழையும் பொருள் ஒன்றே. எந்தச் சவைஞருக்கும் அந்தப்பொருள் தெளிவாதல் வேண்டும். இந்தக் கவிதையில் அந்தநிலை உள்ளதா?.. கவிஞர் காட்டுவதை சுவைஞர் உணர்க்கூடியவாறு இதன் உணர்த்து முறை உள்ளதா?.. ஒரு வசன நடையின் சிதறிய துண்டுகள் போல்லவா இது உள்ளது.

இவற்றேரு மோதுண்ட அதே மூச்சில், மகாகவியின் 'தேரும் திங்களும்' என்னும் கவிதையிலுள்ள ஒரு பாட்டில்க் காண்க.

'கல்லொன்று வீழ்ந்து

கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
பல்லோடு உதடு பறந்து சிதறுண்டு
சில்லென்று செந்நீர் தெறித்து
நிலம் சிவந்து
மல்லொன்று நேர்ந்து
மனிசர் கொலையுண்டார்!'

மிக எளிய சொற்கள், ஒரு முறை வாசித் ததுமே பொருள் தெற்றெனப் புலனுகிறது. சொற்களின் ஒரையும், தெறிப்பும் - அவையே சண்டையிடுவது போன்ற ஒரு தோற்றுத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்தக் கணமே, அக்கொலைக் களத்தில் நாமும் ஒருவராக ஒன்றி விடுகிறோம்.

பின் வருவதையும் சற்று நோக்குங்கள்.

'கட்டரை வெறிக்க முடியாமல்
முகத்தை வளைத்துக் கொண்டேன்
அனுதைப் பின்மாய் நிழல்
நீட்டிக் கிடந்தது.
நான் அது
என்னை மண்ணிலிட்ட
காட்டுஞோ?'

தாரகை

கவிதையின் உயிர்ப்பான ஒலிநயம், கற்பண முதலியவற்றுள் ஏதேனும் இங்கு உண்டா? உண்மையில் இது முறித்தடுக்கப்பட்ட உரை நடையேயன்றி வேற்றல்.

புதுக்கவிதை புனைய முனைவோருள் சிலர் தம்மையறியாமலே, புதிய வடிவமேற்ற தரமான கவிதைகளையும் படைக்கிறார்கள். இவை கவிதையின் வரிசையில் சேர்த்தக்கவை.

ஒலிநயமும் யாப்பமைதியும் வெவ்வேறு வடிவில் கவிதைக்கு இன்றியமையாதன எனக் கண்டோம். ஆனால் புதுக்கவிதை எனப்படுவதில் இவையிரண்டுமே இருப்பதில்லை. வசன கவிதையின் நிலையும் இதுவே. இவற்றில் கவிதையில் தலையாய் இயல்புகள் சேராத குறைபாடு இருத்தலால், இவற்றைக் கவிதை எனல் பொருந்தாது; வேறு பெயரிட்டு அழைப்பதே தக்கது.

இறுதியாக ஒன்று காண்போம். அமெரிக்காவில் புயலாய் அடித்த புதுக்கவிதையும் அதே காலத்தில் ஸிரிராண்சில் பிறந்த ‘கட்டற்ற’ கவிதையும் இப்போது அந்நாட்டு மக்களிடையே ஆட்டம் கண்டுள்ளன. ஒழுங்கற்ற, கட்டற்ற, ஒலிநயமற்ற, உணர்த்து முறைக்குரிய படிமங்கள் செம்மையாக அமையப்பெருத, மிகுந்த இருண்மையுள்ள இந்தக் கவிதை அமைப்புக்கள், அவை பிறந்து வளர்ந்த இடங்களிலேயே புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுங்குகளுக்கு உட்பட்டு வெற்றி காண்பதிலேயே, சிரிய புலமை வெளிப்படுகிறதென்னும் உயர்ந்த கருத்து மீண்டும் தலைதூக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இந்நிலையில் புதுக்கவிதையை உச்சிமேல் ஏற்றிப் புகழும் நம் ‘கவிஞர்’களின் நிலையாதாகும்? பொறுத்திருந்து காண்போம். *

கவிதை அனுப்பிவிட்டு காத்திருப்போர் கவனிக்க !

‘தாரகை’ இதழுக்கென அவ்வப்போது வந்துசேர்ந்த பலதரப்பட்ட கவிதைகளைத் தெரிவுசெய்த தெரிவுக் குழுவினரால் நிராகரிக்கப்பட்ட தலைப்புகளை இங்கே தருகிறோம். இதைக்கண்டு யாரும் மனம் சோர்ந்துவிடாது, மேலும் முயற்சியுடன் தரமாக எழுதி அனுப்பவேண்டும் என்பதே எமது பேரவா. தெரிவு செய்யப்பட்ட கவிதைகள் தொடர்ந்து பிரசரமாகும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. நிராகரிக்கப்பட்ட வற்றை தனித்தனி தபாவில் அனுப்பமுடியாமைக்கு வருந்துகிறோம்.

வருக நீ ஆதவனே, வீதி விபத்து, அதிர்ஷ்டம், நேர்மை, பிரதியீடு, மையம் புறப்படும் வேளையிலே, ஒருசான் வயிற்றுக்காக, நானென்று மடையனுணேன், உழைப்பாளர் ஒன்றே, என்னுயிர் வாழ, பண்டிதரே வாரும், ஒரு மனித உரிமைக் கவிதை, கோணமாமலை அமர்ந்தவனே, ஒ இந்திய எழுத்தாளர்களே, காதல்கள் கல்யாணங்களா?, வசந்தம் நீ, என் காதலி, உன் உறவு வேண்டாம், ஒவியனுய் நான் இல்லை, அவள், மாற்றங்கான, கன்னத்தை நீ காட்டு, மாற்றங்கள், ஏன் படைத்தாய்?, நிலவு, காதல், திருநாளே வருவாய், தெய்வத்தின் மறுவடிவம், என் மனைவி, புத்தாண்டே விடை சொல்லு, தமிழ் நீ வேண்டும், வசந்தம் கண்ட பாவலர்கள், நொந்து வாழேன், முடிவு காணேன், போலி, காதலோவியம், வளர்ச்சி, பஞ்சப்பாட்டு, அழகு ரோஜா, வாழ்வது எதற்காக, கோலங்கள், கஷ்டம், அனுபவங்கள், மட்டுநகரை வாழ்த்து, தமிழை வாழவிடு தமிழா, ஏன் மறந்தாய்?, தென்றலிடம் கூறு தேயிலையே, நாளை நம்நிலை மாறும், பேசாமல் போகவே முடியவில்லை, ரசிக்காமல் விடவே முடியவில்லை, ஏமாற்றம், பொய்க்கையிலே அவள் ஒரு புதுமலர், செந்தி, ஏமாற்றுதே, வாழ்க நீ பல்லாண்டு, உதிர்ந்த ரோஜா, ஏனிந்த இரவு, திரை, சதிகாரா, அர்ப்பணிப்பு, சதி, பிரியாவிடை, இதைப் பாடுங்கள், கிழவானம் சிரிக்கும், மயானம், கவிபாடக் கண்ணீர் பிறக்கிறது, ஏன் படைத்தாய் இறைவா, நெஞ்சே நீ தூது செல்வாய், அஞ்சாஸை வேண்டும், கிழக்கு வெளுக்கிறது, அது ஏன்மா, காதலிக்கோர் உறுதி உரை, வாக்கு, விரகதாபம், தலைப்பில்லாத இன்னுஞ் சில.

இனாந் தலைமுறையினருக்கு வாய்ப்பளிக்க தாரகை தயாராகவே இருக்கிறது. எனினும் வருகின்ற எல்லாவற்றையுமே பிரசரிக்க முடியாமைக்கு மனம் வருந்துகின்றோம். இறுக்கழும், அழகும், நயமும் மிக்க கவிதைகளையே பெரிதும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

மரபுக் கவிதைதான் எழுதவேண்டுமென்று மண்டையை உடைக்காமலும், புதுக்கவிதை என்ற பேரில் பல்லை உடைக்காமலும், கவிநயம்யிக்க கவிதைகளை எழுதுக்கள். அவற்றிற்குக் களந்தந்து ஊக்குவிக்கக் காத்திருக்கிறோம். — ஆசிரியர்.

குறுநாவல்

— ८ —

கடற்கரையில் ஒவி எழுப் பும் பறவைகள் விடிவை அறி விக்கின்றன. வள்ளங்கள் கரைக்கு வர ஆரம்பித்துவிடத்தால் கடற்கரையில் ஏலம் சூறல் ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்தச் சலசலப்பில் கண் விழித்த கிளியம்மா ‘விடிந்து விட்டதா!’ என்று வியப்பு டன்வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். உடம்பு இடங் கொடுக்கவில்லை. கை கால் எல்லாம் விலையெடுத்தது. எழுந்து ஓரடி வைக்க முன் னரே தலையைச் சுற்றியது. தூண் கப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு தலையால் முட்டுக் கொடுத்தாள். வயிற்றுக்குள் ஏதோ செய்தது. கூடவே குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. அடக்க முயன்றும் முடியாமல் ஒங்காளித்து வாந்தியெடுத்தாள் கிளியம்மா.

பேச்சிமுத்தரும் மற்றவர் கணும் கடற்கரைக்குப் போய் விட்டதால் வீட்டில் எவரும் இருக்கவில்லை. அதுவும் ஓரளவுக்கு நல்லதுதான் என்று நினைத்த கிளியம்மாவுக்கு நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது. ‘‘கடவுளே, இப்படி ஆகிவிட்டதே...! ஒரு நாள் கூத்து இப்படியான ஒரு இக் கட்டான நிலையை உருவாக்கி விட்டதே...! கண் நேரம் உணர்ச்சிக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டதால் இப்படி அவஸ்தைப்பட வேண்டியிருக்கிறதே...! கடவுளே, எனக்கு

மன் னி ப்பே இல்லையா?’’ – அவள் விம்மி வெடித்தாள்.

எடுத்த வாந்தியை மணவால் மூடிவிட்டு வாயைக் கொப்பளித்தாள். பின்னர் சாம்பலை எடுத்து பல துலக்க ஆரம்பித்தாள். சாம்பல் ருசியாக இருந்தது.

முகம், கை கால் அலம்பி விட்டு பானையிலிருந்த பழங்கோற்றைப் பிழிந்து எடுத்து சுட்ட கருவாட்டுடனும் பழங்குழம்புடனும் உண்ண ஆரம்பித்தவளுக்கு, ஒரு வாய் விழுங்கி யது மே மீண்டும் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. மீண்டும் போய் பாயில் சரிந்தாள். உடலில் எழுகின்ற சிற்றிலைகள் – மனதில் குழுற கின்ற பேரலைகள் – அவளுக்கு உலகமே இருண்டுகொண்டு வந்தது. சுருக்குப் போட்டு உயிரை மாய்க்கலாமா என்று ஒரு கணம் எண்ணியவள், அவ்வெண்ணத்தை உறுதியாக்க முடியாமல் கண்ணீரால் பாயை நினைத்தாள்.

குடிசை வாசலில் ஆளரவும் கேட்கவே நிமிர்ந்து பார்த்த கிளியம்மா, வாசலில் சாமித்தம்பி புன்னகையுடன் நிற்பதைக் கண்டு வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள். அவனை அவளால் ஏறிட்டு நோக்க முடியவில்லை. உள்ளம்குறுக்குக்க மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் தவியாய்த் தவித்தாள்.

‘‘என்ன கிளி சுகமில்கையா...? என்னவோ மாதிரி இருக்கிறியே...?’’ என்று அன்போடு அவளை நோக்கியபடி, ‘‘இந்தா மானுளுவைச் சுரு... உனக்குப் பிடிக்குமேயென்னு

கொண்டு வந்திருக்கேன்...’’ என்று அவளிடம் சுருவை நீட்டினான். அவளுக்கு மீண்டும் குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. அவள் வாந்தியெடுப்பதைக் கண்ட சாமித்தம்பி ஓடி வந்து அவளது தலையைப் பிடித்து, அவள் இலகுவாக வாந்தியெடுக்க உதவினான். பின்னர் மண் குடத்திலிருந்து தண்ணீர் வார்த்துக்கொண்டு வந்து வாய் கொப்பளிக்கும்படி கொடுத்தாள். அவளுக்குப் புலவரித்தது. இப்படியொரு அன்பான காதலனைப் பெற்றுக்கொண்டதற்காகப் பெருமைப்பட்ட அதேவேளையில், நடந்துவிட்ட தவறை என்னிக் குழுறினான்.

‘‘என்ன கிளி... சுகமில்லையென்னு மருந்து எடுக்க வேண்டியதுதானே...? நம்மடாக்குத்தர்தான் கைராசிக்காரராச்சே...’’ என்று அன்புடன்.

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோதே பேச்சி முத்தர் தூரத்தே வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் சாமித்தம்பி அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு மெல்ல நழுவினான். மீனும் கையுமாக வந்த பேச்சிமுத்தர், ‘‘இன்னிக்குக் கடற்கரையிலே யாக்கோபுவுக்கும் லாசருக்கும் சரியான சண்டை...’’ என்றபடி கறியை நீட்டியபடியே, ‘‘அதுசரி... காலையிலே எழுப்பி னேன்... எழும்பமாட்டேன் என்று அலுப்போடு படுத்துவிட்டியே, ஏன் சுகமில்லையா?’’ என்று கேட்டார்.

அவள் பேசாமல் நின்றார்கை

“டாக்குத் தரிட்டைக் காட்டி சோதிச்சு மருந்து எடன்... வர வர மெலிஞ்சு கொண்டு போறுய் பிள்ளை...” பேச்சிமுக்தரின் குரவில் பாசம் தொனித்தது. “ம்... இந்தச் சித்திரை பிறந்த உடனை உனக்கும் கொத்தானுக்கும் முடிசுப் போட்டுவிடலாம் எண்டிருக்கிறன்... சாமித்தம்பி நல்ல உடை பானி... பென்டில் பிள்ளையனை வடிவாய் வச்சுப் பார்க்கக்கூடியவன்... இக்கணம் நான் கண்ணை முடியிட்டாலும்.. ம்...” பேச்சிமுத்தர் தொடர்ந்தார்.

கிளியம்மா எதுவும் பேசாமல் குசினிக்குள் நுழைந்தாள்.

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போ பிள்ளை...” என்று மீண்டும் கூறி விட்டு தவறனையை நோக்கி நடந்தார் பேச்சிமுத்தர்.

கிளியம்மா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போன்போது நாலைந்து பேர் மாத்திரமே மருந்தெடுக்கக் காத்திருந்தார்கள். மற்ற வர்கள் மருந்தெடுத்துக் கொண்டு போன பின்னர் அவள் பொக்ரர் முர்த்தியின் அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“இரும்... பெயர் கிளியம்மாதானே...? வயசு...?” முர்த்தி கேட்டுப் பதிவேட்டில் பதிந்தான்.

“என்ன கூமில்லை...?”

“..., /... ...”

அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

“பிரட்டு... சத்தி...” - கிளியம்மாவின் கண்கள் பவித்தன.

“வித்தியாசமா ஏதாவது சாப்பிட்டிரா...?”

“...” அவள் இல்லை என்பதுபோல் தலையசைத்தாள்.

மூர்த்தி அவளைப் பரி சோதித்தபடியே, “‘கடைசியாகத் தீட்டு எப்போ வந்தது?’” என்று சந்தேகத்துடன் விணவினான்.

இப்போது அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விட்டு விம்மி அழ ஆரம்பித்தாள்

“இதுபற்றி சாமித்தம் பிக்குத் தெரியுமா...? கவியாண்தை முடித்துவிட வேண்டியதுதானே?” - அவர்களது காதலைப்பற்றி ஏற்கனவே தெரிந்திருந்த மூர்த்தி அண்போடு உற்சாகமாக விணவியபடி, “‘நீலக் குளிசையை பிரட்டுகிற நேரத்தில் ஒவ்வொன்று போடும்... விற்றியின், இரும்புக் குளிசைகளும் எழுதியிருக்கிறேன்...’” என்று துண்டை அவளிடம் நீட்டினான். துண்டைப் பெற்றுக் கொண்ட கிளியம்மா எழுந்து வெளியே போகாமல் மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள்.

“ஏன் அழுகிறீர்...? உங்களது கவியாணப் பேச்சில் ஏதாவது தடங்கலா...?”

வேண்டுமானால் சாமித்தம்பி யின் பெற்றேருடன் நான் கதைக்கிறன்...” என்றான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் தொடர்ந்து அழுதாள்.

“பொக்ரர்... நீங்கள் இதைக் கரைக்க ஏதாவது மருந்து தர முடியுமே...?” இதைக் கேட்கும்போதே கிளியம்மா மிகவும் சங்கடப்பட்டாள்:

மூர்த்தி இப்போது அவளை வியப்போடு நோக்கினான். ‘அப்படிச் செய்வது சட்டப் படி குற்றம்... மேலும் உடல் நிலையும் பாதிக்கப்படும்... இரத்தப்பெருக்கு ஏற்பட்டு உயிருக்கும் ஆபத்து வரக்கூடும்... முதலில் சாமித்தம்பிக்குத் தெரியப்படுத்தி உடனும் கவியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதுதான் நல்லது.’

“... ... ...”

“என்ன பேசாமல் அழுது கொண்டிருக்கிறீர்...? தலைக்குமேலே வெள்ளம் பாயுமுன் கொட்டு மேளம் கொட்டி விடவேண்டியது தான் உசிதம்...”

“பொக்ரர்... அது இப்போ முடியாத காரியம்...” அவள் மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள்.

நியாயமான பூராட்டந்தாள்

● ச. முருகாணந்தாள்

தாரகை அபிமானிகளுக்கோர் அங்பு வேண்டுகோள்

— * —

அன்புடையீர்,

உங்களில் அநேகரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க
‘தாரகை’யின் சந்தா விபரத்தை அறியத்தருவதில்
மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். ஆற்றலுள்ள அணைவருக்குமே
சமவாய்ப்பளிக்கும் நோக்குடன் ஆரம்பித்த இந்த
இலக்கிய இதழுக்கு உங்கள் ஆதரவைத் தொடர்ந்து
நல்குவதன் மூலம், ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில்
மற்றுமொரு சஞ்சிகையை நிலைதாட்டிய பெருமையும்
உங்களையே சாரும். — ஆசிரியர்

“தாரகை” சந்தா விபரம்

ஒரு வருடம் (12 இதழ்கள்) — ரூ. 36-00

அரையாண்டு (6 இதழ்கள்) — ரூ. 18-00

காலாண்டு (3 இதழ்கள்) — ரூ. 10-00

(தபாற் செலவு உட்பட)

[தனிப்பிரதி வேண்டுவோர், ரூபா 3/50 தபாற்
கட்டளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தாரகை
யின் பழைய பிரதிகளை (முதலிரு இதழ்கள் நீங்கலாக)
பெற விரும்புபவர்கள் சலுகை விலையில் ரூபா 15/-
தபாற் கட்டளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.]

அனுப்பவேண்டிய முகவரி :

ஆசிரியர், “தாரகை”

21/4, பாத்திமாகிரி வீதி,

மட்டக்களப்பு.

ஆசிரியர், “தாரகை”

இந்தப் படிவத்துடன் ஒரு வருட / அரை
யாண்டு / காலாண்டு சந்தா வகுக்கான ரூபா
..... மணி ஓடர் / போஸ்டல் ஓடர்
மூலம் அனுப்பி வைக்கிறேன்.

..... மாதம் முதல் எண்ணெயும்
ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொள்ளலும்.

முழுப் பெயர் : .....

முகவரி: .....

.....

பித்தாள். அவனுக்கு அந்தர
மாகிப்போய்விட்டது. “அழா
தேயும்... யாரும் பார்த
தால்...?”

அவள் அவசரமாகக் கண்
களைத் துடைத்தாள். “சேர்...
என்னுடை எதிர்காலம் உங்க
ஞடைய கையிலெதான்...”

“ஏன், சா மித் தம் பி
மறுக்கிறான்...?” அவன் ஆச
சரியத்துடன் அவளை நோக்கி
ஞன். “இல்லை” என்று அவள்
அவசரமாகத் தலையசைத்
தாள்.

“அப்படியானால் என்ன
பிரச்சினை...?”

“.....”

“சாமித்தம்பியின் வள்
ளம் எரிந்துபோய்விட்டதால்
அவன் கவலையில் இருப்பதால்
இப்போது கலியாணம் செய்ய
முடியாது என்கிறோயா...?”

“டொக்ரர்... உங்களி
டம் நான் எதையும் மறைக்க
விரும்பவில்லை... எனது வயிற்
றில் வளரும் குழந்தைக்குத்
தகப்பன் சாமித்தம்பி மச்
கான் இல்லை...” அவள் கண்
கள் ஆருகிப் பெருக்கெடுத்
தது.

“அப்போ?” - மூர்த்தி
அதிர்ச்சியுடன் அவளை நோக்கி
ஞன்.

“.....”

“யாராக இருந்தாலும்
சரி, இனி நீ அவளைத்தாள்
கலியாணம் செய்துகொள்ள
வேண்டும்... என்னிடம்
சொல்லு... நான் கட்டாயம்
அவளை உண்ணேறு சேர்த்த
வைக்கிறேன்... யார் அவன்?”

“உண்மையாக சேர்...? - அவள் முகத்திட
சிறு மலர்ச்சி.

தாரகை

“பா ஸ்கரன் மா ஸ்டரு...” - அவன் சொல்லி முடிக்குமுன்னே மூர்த்தியின் நெஞ்சு வலியெடுத்தது. “டா மிட்! என்று முனுமுனுத் தவன் கைகளைப் பொத்தி மேசைட் குத்தியபடி, “ராஸ்கல்... டாம்... ஷேம்... என்று ஆங்கிலத்தில் பிதற்றி அன்.

“சேர்...”

“... ... ...”

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?”

“ம்... எனக்குத் தெரியா மல் இத்தனை கூத்தெல்லாம் ஆடியிருக்கிறோன்... அயோக்கிய ராஸ்கல்...”

“அவரை மட்டும் பிழை சொல்லாதீர்கள்... ஒதுவேலோ நான் மறுத்திருந்தால், இந்த அசிங்கம் நடக்காமல்விட்டிருக்கக்கூடும்... ம்... அந்த ஒரு கணத்தில் அவர் என்கையைப் பிடிச்சபோது நானும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டன்... தனிமை சந்தர்ப்பம்.. குழந்தீலை தவறிவிட்டம்.. அவ்வளவுதான்.. மாஸ்ரரு நல்லவை ருங்க.. தவறு நடந்தபின் என்னிடம் பலமுறை மன்னிப்புக் கேட்டாக... என்னையே கட்டிக் கிறதாகச் சொன்னாரு இனியென்ன.. நானும் அவரைக் கட்டிக்க வேண்டியதுதான்... ஆன மச்சானுக்குத் தான் பெரிய ஏமாற்றம் எப்படித் தான் தாங்கிக்கொள்வாரோ.. நான் பாவி.. அவரை விரும்பிக்கொன்றிட்டு தவறியிட்டன்...” கிணியம்மா இப்போது நிதானமடைந்து மனம்விடுப் பேச ஆரம்பித்தான்.

பெடாக்ரர் மூர்த்தியின் நீலை அந்தரமாகிப் போய்விட்டது.

ஷிளம்பர் - 83

பாஸ்கரன் ஊரில் ரஞ்சினியை ‘லவ்’ பண்ணுவதை அறிந்திருந்தால் இதற்குத் தீர்வு எப்படி ஏற்படப்போகிறது என்று புரியாமல் குழம்பித் தவித்தான். பாஸ்கரன் தவணை லீவில் - ஓன்றரை மாத லீவில் போய்விட்டிருந்ததால் உடனும் அவனுடன் உரையாடவும் வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. அவன் திரும்பிவர இன்னும் மூன்று நாலு வாரங்கள் இருக்கின்ற இந்த வேளையில், உடனே என்ன செய்வது என்று புரியாமல் குழம்பிய மூர்த்தி சிறிதுநேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தான்.

“உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறன் சேர்.. எப்படியும் உடனே மாஸ்ரருக்குக் கடிதம் போடுவங்க..” அவனு சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள் கிளியம்மா.

“அது சரி, உமது வயிற்றில் குழந்தை வளர்வதுபற்றி பாஸ்கரனுக்குத் தெரியுமே?” என்று கேட்ட மூர்த்தியை ஏறிட்டு நோக்கிய கிளியம்மா “‘தெரியாது’ என்பதுபோல் தலையசைத்தாள்.

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தபோதே யாரோ மருந்தெடுக்க ஆஸ்பத்திரிக்கு வரவே மூர்த்தி, “‘சரி கிளியம்மா.. உடனே நான் கடிதம் போடுகிறன்... பிறகு என்னை வந்து சந்தி’ என்று அவசரமாக அவனுக்கு விடை கொடுத்தான். அதற்குப்பின் அவனுக்கு வேலை ஒடிவில்லை. நண்பன் இப்படி ஒரு கேவலமான - முட்டாள் தனமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டான் என்பதை அவனுல் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘அவன்

முற்போக்கானவன்... இவனைத் திருமணம் செய்ய மறுக்க மாட்டான்’ என்ற நம்பிக்கை யும் மூர்த்தியின் மனத்தினையில் இல்லாமல் இல்லை.

அவகாசம் கிடைத்ததும் பாஸ்கரனுக்குக் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான். எல்லாவற்றையும் விபரமாக எழுதி, உடனே அவனை இங்கே வரும்படி எழுதினான். கடிதத்தைத் தபாவில் சேர்க்கவேண்டியது தான் பாக்கி! தபாற்காரர் கடிதம் கொண்டு வரும்போது அவரிடமே கொடுத்து விடலாம் என எண்ணியபடி தபாற்காரரின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

தபாற்காரர் அவனுக்கு வந்திருந்த கடித நங்களைக் கொடுத்துவிட்டு, தபாவில் சேர்க்கவேண்டிய கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு போனபின், வந்திருந்த கடிதங்களைப் பிரித்துப் படித்தான் மூர்த்தி.

அதில் ஒன்று திருமண அழைப்பிதழ்!

“யாருக்காக இருக்கும்?” என்று யோசித்தபடி, ஊகிக்க

இடைவெளி

கருகும் வெயிலிடை உருகும் உடல்கள் மெருகும் குறைந்து சருகாய்க் காய்ந்து வருந்தி நலிகையிலே ஒருவன் அங்கே பெருத்துக் கொழுத்து உருவெடுக்கிறான்!

— வாக்தேவன் மட்டுக்கி

முடியாமல் அழைப்பிதழைப் பிரித்த மூர்த்தி அதிர்ந்து போனான்! “பாஸ்கரன்-கதிர்மலர்” என்ற மணமக்களின் பெயர்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிகித்தது!

கூடவே ஒரு கடிதம்.

அன்புள்ள நன்ப,

நான் இவ்வளவு சீக்கிரத் தில் என் திருமண அழைப் பிதழை அனுப்புவேன் என்று நீ கனவிலும் நினைத்திருக்க மாட்டாய். ஆனால் காலம் நேரம் கூடிவந்து விட்டதால் எல்லாமே சட்டுப்புட்டென்று முடிவாகி விட்டது. உன் வரலை நிச்சயம் எதிர்பார்க்கிறேன். மணமகளின் பெயர் ‘ரஞ்சினி’ என்று இல்லாமல் கதிர்மலர் என்றிருப்பதால் நீ கோபப்படுவாய் – அல்லது ஆச்சரியப்படுவாய்! என்ன செய்வது?... அவனவனுக்கு எழு திய எழுத்துப்படி தான் நடக்கும். சின்னமாமாவை நாம் கேட்ட ஜம்பதினையிரம் ரூபாய் சீதன்த்தைத் தர வசதியில்லை என்று மறுத்துவிட்டார்கள். பெரியக்காவுக்கு கேட்ட சீதனப் பண்த்தைக் கொடுக்க வேறு வழியும் எமக்குப் புலப்படவில்லை... இந்த நிலையில் தான் மனைய உடையாரின் மகள் கதிர்மலரை. எனக்குச் சம்மந்தம் பேசி வந்தார்கள். வீடு, மோட்டர் பைக், சீதனமாக ஒரு லட்சம், இனமாக ஜம்பதினையிரம், வன்னேரிக்கு எத்தில் இருபது ஏக்கர் காணி என்று நாம் கேட்காமலேயே சீதனம் பேசி வந்தார்கள். காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டுமாத லால் வந்த வாய்ப்பைத் தவற விடாமல் சம்மதி த்தேன். மேலும் நான் கலியானது

திற்கு அவசரப்பட்டதற்கு இன்னேரு காரணமும் உண்டு. இப்போது நான் கலியானம் செய்து கொள்ளவிட்டால் ஒரு வேளை நான் மதுரவெளி யிலே மாட்டுப்படவும் கூடும். ஒரு சின்னத் தவறு மதுரவெளி யில் நடந்துவிட்டது. இனி மதுரவெளிக்கு வரும் உத்தேசம் எனக்கில்லை. மினிஸ்றி வெவலில் முயன்று மாற்றம் பெற்றுள்ளேன். பாடசாலை தொடங்கும் போது நான் யாழிப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக்கு மாற்றலாகிப் போகி ரேன்... நேரே வா... ஆறுதலாக நிறையக் கதைக்கவேண்டும்... இங்கே ஒரே பிசி... வேறு?...

அன்புடன்

நன்பன் பாஸ்கரன்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த மூர்த்திக்கு அடங்காச் சீற்றம் பாஸ்கரன் மீது ஏற்பட்டது. அயோக்கிய ராஸ்கல் சின்னத்தவறு செய்து விட்டாய்?.. ஒருத்திக்கு வயிற்றில் பிள்ளையைக் கொடுத்து விட்டு, சீதனம் தான் பெரிது என்று வேலெருருத்தி யை மணக்கப்போகும் உண்ணை நான் சும்மா விட மாட்டேன்... இதோ இப்பொழுதே புறப்பட்டு வருகிறேன் என்று கறு வியப்படி ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான் மூர்த்தி.

* * *

புதிய வள்ளம் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்ட கவலையிலி ருந்தும் மீளமுடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த வீரசொக்கனும், சாமித்தம்பியும் படிப்படியாக கவலையை மறக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மாலையில் கடற்கரைக்கு வந்திருந்த வீரசொக்கன் சாமித்தம்பியைப் பார்த்து, “மச்சான் எனக்குக் கலியானம் முற்றுகியிருக்கு” என்றால் குதுகலத்துடன்.

“அடி சக்கை.. அதிலே யும் ஒற்றுமைதான் பேச்சி முத்துமாமா இன்னிக்கு வீட்டுக்கு வந்திருந்தார் கிளி யம்மாவுக்கு என்னைக்கேட்டு... எனது பக்கத்திலும் மறுப்பில்லை திகதி குறிக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி.. நம்ம இரண்டு பேரு கலியானத்தை யும் ஒரே மேடையிலே வைச் சுடலாம்.. நானும் நீயும் கூட்டாளிக் அதேமாதிரி கிளியம் மாவும் கண்மணியும் கூட்டாளிக் கூல்லாம் கடவுள் சித்தம்” என்று மகிழ்ச்சியோடு சாமித்தம்பி சொல்லிக்கொள்கிருக்கும் போதே வீரசொக்கனின் முகம் சூறுத்தது. இதைக் கவனித்த சாமித்தம்பி “என்ன, உன்னுடைய முகம் திடை ரென்னு சுருங்கிப் போச்சு?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை மச்சான் நான் கட்டிக்கப்போறது கண்மணியை இல்லை” என்று தயங்கியபடியே கூறிய வீரசொக்கனை வியப்புடனும் ஆச்சரியத்துடனும் நோக்கிய சாமித்தம்பியின் நெற்றியில் கருக்கம் விழுந்தது.

சொக்கநாதன் சம்மாட்டி யார் தன்னுடைய மகளையும் கூடவே ஒரு புது வள்ளத்தை யும் தாற்தாக கேட்டு வந்தாக.. ஆண்டாண்டு காலமாக ஆசைப்பட்ட வள்ளமும், வீடுவாசலும், பணமும் சீதனமாகக் கிடைக்கிறபோ இந்த வாய்ப்பை நன்வ விடலாமா

தாரகை

மச்சான்?...” வீரசொக்கன்
ஆர்வத்துடன் கூறிக்கொண்டி
ருக்கும்போதே சாமித்தம்பிக்
குச் சீற்றம் ஏற்பட்டது.

“மனையா! வாழ்க்கைக்
குப் பணம் தானு பெரிசு?
மனசுக்குப் பிடிச்சவளோட
ஆயுச்சுரா ஏழ் ஸமயுட்டன்
வாழ் ந் தாலும், அதிலே
கிடைக்கிற சுகமும், நிம்மதி
யும் வேற எதிலும் கிடைக்
காதடா கண்மணி பாவம்!...
உன்னை உயிருக்குயிராய் நேசிக்
கிறுன்... தன்னுடைய காத
ணியையே கழட்டித் தந்து,
வளர்ம் வாங்க உனக்கு உத
வின அவளது ஆழமான
அங்கையெல்லாம் மறந்திட
தியா?!” சாமித்தம்பி கண்
மணிக்காக எவ்வளவோ
வாதாடினான்.

“மச்சான்... நீ என்ன
நினைச்சாலும் சரி... வாழ்க்
கைக்கு பணம் மிகமுக்கியம்...
காதலிச்சவளுடனே, கொஞ்சி
மகிழ்ந்தவளுடனே கிடைத்த
க்கெமல்லாம் பணக்காரப்
பெண்ணிடமும் கிடைக்கும்
தானே?... அவளும் பெண்
தானே?!” என்று குதர்க்கம்
பேசினான் வீரசொக்கன்.

“நீ யெல்லாம் மனிசப்
பிறவியில்லையதா... இதயமில்
வாத அரக்கர் கூட்டமடா...
உன்னை என் நன்பன் என்னு
சொல்லவே கூச்சமாயிருக்கு—”

மதுர வெளியில் சாமித்
தம்பி வீரசொக்கனைப் பார்த்
துக் கூறிய இதே வார்த்தை
களைத்தான் யாழ்ப்பர்ணத்தில்
மூர்த்தியும் பாஸ் கரணைப்
பார்த்துக் கூறிவிட்டு வெளி
யேறினான்.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

டிளம்பர் - 83

பரம்பரை முரசுகள்

பதங்கெட்டுப் பொரிப்பட்ட பப்படமாய் வெண்ணிலவு
சிடைய...

பழுதை;
உண்ணுமல் வானம் ஓங்காளம் எடுக்கிறது...

அண்ணூர்ந்து பாருங்கள் அம்புவியின் தோற்றத்தை!

ஏறப் பழுத்து இருக்கின்ற பெத்தாவாய்
கனி

பொல்லில் நடந்து புதைகிறது சேற்றுக்குள்...

கெட்டுப் போனால் கைக்காசம் உறைக்காது!

இந்த நிலவு இரவு கனிகையிலே
வானச் சீமாட்டி வெறுத்தாளா சொல்லுங்கள்?

அப்பாடா செப்புப் பெட்டியினச் சுமந்து திரிவதுவாய்

தலையில் காவித் திரிந்தாளே ஊரெல்லாம்...

கறுப்பேறி

அடைந்து கிடந்த அரண்மனையைச் சோடிக்க
வளர்ப்பு நாய்போல வாலாட்டிப் பிழைத்தாளே...
அவளேதான்-

வெளுத்தவுடன்;

நன்றி மறந்து நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டாள்...

அவனியிலும் சிலபேரை ஆகர்யம் ஈன்றதுவோ!

இனிப்புக் கசிகையிலே இலையான் அழையாமல்
ஊர்ந்து சர்க்கரையில் உறவு காட்டுவதாய்

இங்கும்தான் வெந்தம் வீசுகையில் விழுந்து அடித்துவிட்டு
கோடை இறைத்தவுடன் குதியைக் காட்டுதற்கு...

பாவம் நிலவு புழுத்து அழிகிறது!

கிழக்கில் பரிதி காணிவேல் நடத்துவதால்
வானம் மருண்டு வரவேற்புக் கொடுக்கையிலே

அனுதைபோல் செத்த நிலவின் சுவமெடுக்க யாருண்டு...

புதிய வால்பிடிப்பும் பெருவானின் பிழைப்புத்தான்!

இனைய சூரியனின் இரத்தம் முழுவதையும்
உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு ஊர்விட்டே துரத்த

வானம் இப்பொழுதே வழிக்கு இழுக்கிறது...
என்றாலும்-

நிலவும் சூரியனும் நீள்வானைச் சுபிக்காது...

நம்புங்கள்;

“பிறவிக் குணங்கள்தான் பரம்பரையைப் பறைசாற்றும்.”

— சோலைக்கிளி.

செ. கத்திர்காயநாதன்

ஞாபகார்த்த

சிறுக்கதைப் போட்டி

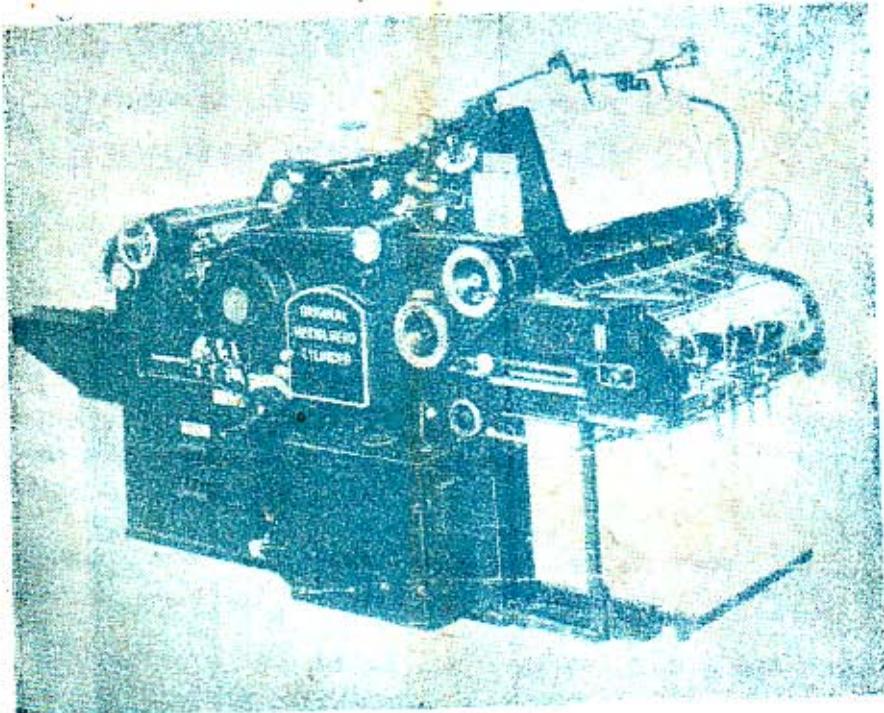
முதலாவது பரிசு	— ரூபா 300/-
இரண்டாவது பரிசு	— ரூபா 200/-
மூன்றாவது பரிசு	— ரூபா 150/-
இரு ஆறுதல் பரிசுகள் — தலா ரூபா 50/-	

முடிவு திங்கதி — 1984, பெப்ரவரி 29.

- * ஈழத்து மண்வாசனையைப் பிரதிபலிக்கும் சமூகப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறுக்கதைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன.
- * அனுப்பப்படும் கதைகள் சொந்தப் படைப்பாகவும், ஏற்கனவே வெளிவராதவையுமாக இருக்கவேண்டும்.
- * ‘தாரகை’யால் நியமிக்கப்பட்ட நடுவர் குழு நீங்கலாக எவரும் போட்டியில் பங்குபற்றலாம்.
- * தாளின் ஒருபக்கத்தில் (ஆறு பக்கங்களுக்கு மேற்படாத வாறு) தெளிவாக எழுதப்படவேண்டும். சிறுக்கதைப் பிரதியில் பெயர் குறிப்பிடலாகாது. பெயர், முகவரி பிறதோர் தாளில் எழுதப்படவேண்டும். தபாலுறையின் இடதுபக்க மேல்மூலையில் ‘சிறுக்கதைப் போட்டி’ என்று குறிப்பிட்டு, தபாலிலேயே அனுப்பவேண்டும்.
- * முகவரி : ஆசிரியர் “தாரகை”,
21/4, பாத்திமாகிரி வீதி,
மட்டக்களப்பு.

உங்கள் அரசு வேலைகளை

வீனை அரசு இயந்திரங்கள் மூலம்
புதிய டிகைன்களில்
குடிய விரைவில் செய்துதார
சிறந்த இடம்

கத்தோலிக்க அரசுகள்

இல 18. மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி : 2364.

- ஓவளியிடு : 'தாரகை' என்னிலக்கிய வட்டார்
- முகவரி: கி. பாத்திமாகிரி வீதி, மட்டக்களப்பு

- ஆசிரியர் : கணம், மட்டக்களப்பு
- அச்சப்பதிவு : கத்தோலிக்க அரசுகள்